По конфіскаті — наклад другий.

Ч. 32. Почтову належність оплачено гуртом. Львів, пятниця 8. грудня 1922 Рік XXIV.

СВОБОДА

Виходить щоденно рано.

РЕДАКЦІЯ И АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10., II. пов.

Конто почт. щад. 143 322.

Адр. тел.: „Свобода" Львів.

Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.

Рукописів редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

Місячно в краю 3900 Мп.

ЗА ГРАНИЦЕЮ:

В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Німеччині 5000 п. марок, Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч корон. Румунія 50 лей. Болгарії 50 левів, Австрії 5.000 мп. Зміна адреси 100 мп.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 150 Мп.

Видає: ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО".

7. грудня 1922.

В САЛІ ЛИСЕНКА відбудеться

ВЕЛИЧАВИЙ КОНЦЕРТ

з промовою Вп. п. дир. Мих. Галущинського, при співучасти Вп. Пань: Федорцевої, Свірської, Чабанівної і оперового співака п. Маслюка, Б. Шухевича, проф. Романа Перфецького. Хор „Бандуриста" при акомпаніяменті Вп. п. інж. Бобикевича.

Дохід призначений на Фонд Українських Інвалідів.

Початок о годині 7-ій вечером.

Львів, 7. грудня 1922.

„Слова-полова..." „Львів клю чем трівкого мира" — ось як називає своє інтервю з о. пралатом Куницьким парижський кореспондент „Ржечипосполит-ої" п. Г. Кораб-Кухарскі, що в сумних листопадових днях приїхав на гостинні виступи до Львова.

П. Кухарскі приписує величезне значіння Сх. Галичині, очевидно в першу чергу для Польщі і її однородної союзниці — Румунії. Східна Галичина „є підставою, на котрій збудовано мирові договори, що стверджують новий лад в Европі". І хоч про Сх. Галичину немає ані слова у версальському трактаті, то одначе п. Кухарскі вірить, що та справа є вписана між стрічками всіх сяжневих параграфів і статтей. Справа Галичини є одночасно справою цілої европейської мапи. Вона є ключем ситуації, на ній спирається новий лад, нова рівновага в Европі". Є це головний мур, на якому спирається Польща й Румунія. Потрясти тим муром значить довести до того, що Польща й Румунія відпадуть від себе, Росія вбється кликом в Карпати, а ціла Европа ви бухне як вулькан.

Ось так представивши надмірну вагу неполаднаної дотепер східно-галицької проблеми, п. Кухарскі бажав би остаточно вирішити справу Сх. Галичини, — розуміється, в дусі польських аспірацій, бажав би — так сказатиб — заокруглити „фактичний стан" міжнародньою санкцією.

Це гаряче, жагуче бажання й привело його до о. прал. Куницького, котрий ствердив, що „Східна Галичина є мілітарно окупована Польщею. Нема ніде ніякої міжнародньої санкції, котра прилучувалаб Галичину до Польщі.

Висловивши цей згідний з фактичним станом річей погляд на міжнароднє значіння східно-галицької справи, о. Куницький вказував на поведення польської влади, польського війська і т. п., одначе п. Кухарскі не вважав потрібним навести ці картини із життя Українців під польською владою, але обмежився байдужною, перехідною згадкою, переходячи до дальшого діяльогу. Колиб п. Кухарскі заслугував на довіря, то нам прийшлось би висловити спочуття на адресу о. пралата, а саме в тому напрямі, що о. Куницький, як людина імпульсивна, політично незаокруглена, дає себе необачно втягнути в нетри спритного журналістичного линвоскока і висловив — певно проти своєї волі — погляди, які не тільки не покриваються із громадською думкою, але — сміємо твердити — і з думками їх автора.

П. Кухарскі, тримаючись „міжнародного ґрунту", почав зручними питаннями підсувати свому розмовцеви погляд, немов то негативне відношення галицько-українського народу до „доконаних фактів" базується виключно на тім, що міжнародній трибунал не сказав свого останнього слова в справі Сх. Галичини. „Що зробите — питав він о. Кун. — коли той міжнародній трибунал вискаже своє слово? А наступить це скоро. Небавом будете міжнародньо, дипльоматично, урядово, офіціяльно і леґально оголошені горожанами польської держави... Що тоді почнете?..." На це о. Кун. мав відповісти щиро:

Тоді наступить мир, але — як каже о. Кун. — тільки „зглядний", бо... „наші хлопці не перестануть мріяти про незалежність, будуть вчитуватися в революційну польську поезію, будуть читати ваших романтиків, будуть вчитися на память Міцкевіча".

О. прал. Куницький є помітним членом нашого громадянства, загально шанованою особистістю, та це не дає йому права, а тим менше не вкладає обовязку забирати голос в справах, які невідклично вимагають громадського мандату і означених кваліфікацій. А саме голос в подібних справах можуть забирати тільки політики, провідники чи визначні члени політичних партій, всенародні репрезентанти. А ясним є, з чим згодиться і шан. о. пралат, що він не є політиком, не належить до ніякого політичного угрупування, не репрезентує нікого — крім своєї власної особи. Погляди о. Кун. є його приватною власністю, а ви слови, — менше або більше зручні, — йдуть на рахунок його особистої відповідальности. Хоч як прикро нам це стверджувати, але присвоювання собі о. Кун. функцій політика, функцій викладника думок цілого громадянства не вказує на глибоке вкорінення в особовости о. пралата непохитної національної карности.

Крім того не тільки діяльогічні квестії о. Кун., але цілий тон розмови з п. Кухарским є з ґрунту хибний, фальшивий, незгідний з правом розвитку народів. Ніякий міжнародній трибунал не був, не є й не буде, а навіть не може бути альфою й омегою змагань і життя народів. Найкращим доказом цього є сама Польща, поділена між три держави за апробатою, санкцією сойму старої Річи посполитої. Та це не спинило польського народу змагати до реституції своєї державности, до виборення волі. А якже инакше представляється справа, коли западає смертний присуд на цілий народ проти його волі? Таким маркантним зразком на хибність необґрунтованого погляду о. Кун. є севрський трактат відносно Туреччини. Та й в самій галицькій справі запав був вирок в р. 1919 в формі статута, але він нічого не вирішив. Остав пустим звуком, словом-половою, як і інтересуючий нас діяльог. Джерелом і рухомою силою змагань, життя, розвитку, прямувань народів є не міжнародні трибунали, але субєктивна непохитна воля, тверда постанова, внутрішня сила кождого поодинокого народу. Історія, — учителька життя — дає нам на те тисячні, незвичайно вимовні й переконуючі приклади.

Розуміється, що й наш народ в цілости, а тим більше наша геройська молодь, переступила межу романтизму, і найшлася в обіймах страшної дійсности. Дійсність і романтизм виключають себе взаїмно. Не читання романтичного Міцкевіча, навіть не з дна душі народу зроджена поезія Шевченка, Франка, Лесі Українки, але пролита кров, неустрашима смерть, муки і терпіння народу за найвищий і найблизчий ідеал нації є дієвою дійсністю сучасного українського покоління.

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Кравий Союз Кредитовий" у Львові, Ринок 10., вкл. кн. ч. 5.000. Жертводавці повище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

Кр вава драма в Атенах.

Берлін, 29. XI. 1922.

I.

Сьогоднішні рапішні часописи принесли м. ин. таку вістку:

„Установлений новим грецьким урядом трибунал засудив сьогодні (28. XI.) шістьох грецьких міністрів й офіцерів на смерть; їх розстріляно. Серед будь б. президент міністрів Гунарс і Протопападакіс і т. д. Инші обвинувачені офіцери одержали досмертну тюрму". Вкінці сказано, що британський посол, після безуспішної інтервенції в користь підсудних, зажадав паспорту для виїзду."

Ось вам епільоґ пятилітного сну Греків про велику Гелляду! Епільоґ виставлений ще перед спущенням занавіси по останнім акті сеї історичної траґікомедії, якої аналіз мали шан. читачі у моїм дописі з 19. падолиста п. з. „Передісторія Льозанни". *) Нащадки Софокля й Евріпіда бажали навіть зразу виставити сю сцену ще більш декоративно: перше місце на лаві обвинувачених і засуджених мав займати б. король Константин, щурин б. цісаря Вільгельма II.; одначе й горячий грецький темперамент спинився перед конституційно-правною перепоною — особистої невідповідальности монарха.

Покищо не маємо жадної змоги виробити собі обєктивний погляд про чисто-правний бік процесу і засуду: на скільки означені міністри й генерали дійсно поповнили злочини, за які їх покарано, а на скілько впали вони жертвою революційної кровожадности або особистої і партійної мстивости (бути політичним противником Венізельоса — має бути дуже й дуже небезпечно). Натомісць політичний бік сумної атенської картини достаточно ясний, щоби з його приводу висловити кілька думок.

II.

Дивна траґедія долі і політичних обставин! Константин і його прихильники три роки (1914—1917) змагалися з Венізелістами, щоб удержати Грецію в невтральности супроти воєнних сторін: Венізельос переміг, король пішов на вигнання, і Греція кинулася у воєнний вир, мріючи про Велику Гелляду з Царгородом й иншими подібними „природними межами"; в осени 1920 р. Венізельос упав, Константин знову уцарився в Атенах, одначе — чи для партійно-політичної конкуренції, чи задля вродженої малим людям погоні за популярністю, або з простої слабости — не змінив перебраного політичного курсу, тільки взявся, говорячи тривіяльно, доварювати імперіялістичну кашу свойого противника, — страву, негодящість і небезпечність якої була передбачена автораментними людьми; неминуча катастрофа прийшла очевидно, та заплатили за неї не ті що пхнули Грецію на шлях безвиглядної авантури, а ті що не могли, не хотіли чи не вміли відвернути назад нерозумно пущене національне колесо; натомісць дійсний творець лиха розвиває свій (незаперечний) дипльоматичний хист у Льозанні, а його отроки в краю виявляють свої здібности в революційних трибуналах. Певно, стверджуючи сю історичну примху (таких богато в історії!), я не хочу сказати, що Константинови і тов. не було можливе зробити невдачу

*) Див. чч. 21 і 22.

Пр. 459/22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Свобода" число 24. з дня 28. XI. 1922. в артикулах під заголовками: 1) „Занепад почуття права" в уступах: а) між словами: „совітських державах" а „Від ряду тижнів"; б) між словами: „людей" а „Це явище"; в) між словами: „направити це" а „Належить визначить"; 2) „Галицькі відносини" в уступах: а) від слів: „Чи не має" аж до „звірства 1918?"; б) між словами: „сель" а „Ціле"; в) між словами: „ко рі" а „попалися"; г) між словами: „насильства" а „терроризують"; 3) в рубриці: „З польських справ" під заголовок другий і третій" містить в собі єство злочину з § 65 а) п. к. узнав доконану в дни 27. падолиста 1922 року конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думі § 493. процедури карної заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблизшім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. грудня 1862 Д. п. д. № 6 ex 1863, а іменно засудження за переступство на гривну до 400 Мп. — Львів, дня 29. листопада 1922.

(Підпис нечиткий.)

менше катастрофічною і ганебною, або що се не було би вдалося і самому Венізельосови — до таких висновків не стає потрібного матеріялу — та се не зміняє суті річи і її політичного значіння.

Коли вже мова про Венізельоса, думка сама навязується про иншого визначного політика в иншій державі, безмірно більшій від Греції, — політика, який своєю тактикою докинув чимало камінчиків до грецької катастрофи. Даючи приказ британському послови в Атенах протестувати проти жорстокости трибуналу й демонстративно виїхати, льорд Керзон сповнив очевидно свій обовязок, захищаючи сим способом дотеперішню політику Англії, кермовану нещасливою рукою Льойд Джорджа, хоч би й сам Керзон не годився з нею ранійше або хотів змінити її тепер: бож ті грецькі міністри й ґенерали, що упали трупами або попали в досмертну вязницю, могли бути поганими чи нездарними урядниками тої ролі, яку їм приписано на Downing Street... Може бути що атенська крівава сцена, в суті річи, на руку новому британському урядови, щоби збутися останків обовязків супроти безвартної Греції і приготовити кладку для порозуміння з Туреччиною, одначе не можна заперечити, що крівaві тіни Ґунаріса і тов. сягають до Льондону і до Уельсу.

(Докінчення буде.)

Не дайте голодувати найкращим синам народу! Читайте списки тисячів арештованих українських громадян і спішіть з допомогою! У львівських арештах сидить кількасот Українців, для яких варить обіди кухня Комітету Допомоги політичним вязням. Привозіть харчі до кухні: „Народній Дім“ у Львові! Постачайте всіх харчевих припасів для тих, що в голоді і холоді сидять по польських вязницях!

Ревізії, арешти, тюрма.

Випущені з Бриґідок.

26. жовтня ц. р. арештовано в Березині жидачівського пов. Василя Доманського б. залізн. кондуктора, Фиковського Михайла і Ченя Степана під замітом приналежности до „боювек“. Арештованих відставлено в кайданах до Стрия, відкіля по трьох днях перевезено до Львова до тюрми на Баторого, де вони просиділи два тижні без переслухання. Тиждень по переслуханню переведено їх разом з 49 товаришами недолі до „Бриґідок“, де без дальшого переслухання продержано до 5. ц. м. Того дня випущено їх з Бриґідок разом з 12 „стрийськими заговірниками“.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

З Волині.

Вибори до сойму.

Не дивлячися на ріжні перешкоди і насильства, українське населення Володимирщини з почуттям національної гідности й дісціпліни одностайно рушило в день виборів до виборчих урн з картками ч. 16.

Але не всім пощастило віддати свої голоси.

Ми не маємо на увазі перераховувати тут всі ті перешкоди, надужиття, нарушення права і т. д. які мали місце підчас виборів.

Скажемо лише про деякі з них.

1. Виборча ординація складена не на користь населення „кресів“.

2. Обводи виборчі в повіті віддалені від заселених пунктів в багато разів більш, ніж зазначено в ординації виборчій, — очевидно з тим розчотом, аби населення віддалених сіл в день виборів не могло виконати своїх громадських обовязків відносно подачі голосів.

3. Багато виборців українських селян і селянок не вписано до виборчих списків, без жадних до того підстав.

4. Списки попереплутані.

5. В списках поперекручувано назвиска і імена виборців.

6. В багатьох випадках державні комісії розпочинали працю в обводах з великим запізненням і закінчували раніш визначеного законом терміну, чим явно порушували порядок голосування і не давали змоги всім виборцям віддати свої голоси.

7. Були випадки погроз з боку предсідників і членів обводових комісій, а також аґентів адміністрації.

8. Безпідставні арешти виборців в день голосування і т. д.

9. Саме голосування провадилось млаво, багато часу витрачалось на відшукування виборців по списках, обводові комісії робили недопустимі перерви підчас голосування, взагалі помітний саботаж з боку багатьох обводових комісій.

Всі ці факти, які стверджується рядом даних з діяльности окремих обводових комісій на Володимирщині, дають як найкращу відповідь на всі нарікання польської преси про „надужиття“, які ніби то були підчас виборів з боку списку ч. 16. Так, зловживання підчас виборів були в нашому повіті, але мали вони місце лише з боку польської адміністрації й представників польських списків. Коли би цих надужиттів не було, перемога списку ч. 16 була би ще більш яскравою й виразною.

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра“ в Раві Руській.

Українські справи.

Українці на міжнародньому юридичному конґресі.

В липні місяці в столиці Арґентини Буенос Айресі відбувся міжнародній юридичний конґрес. В ньому взяли участь представники правничих товариств та асоціяцій 39 націй й держав. Як представник Українців на конґресі брав участь адвокат Л. Расторгуїв, який довший час живе в Льондоні, який мав мандат від уряду У. Н. Р. і від Київського Правничого Товариства. Незалежно від виступів на конґресі д. Расторгуїв умістив ряд статтей, присвячених українській справі в місцевих часописах: „La Prenza“, „La Nation“, „Buenos Ayres He ald“, „Razon“. Л. Расторгуєву в його праці багато допоміг місцевий поет й політичний діяч Zovriela de Sen Martin, який виявив себе прихильником визвольних змагань українського народу.

Польський уряд і українська еміґрація.

Український Центральний Комітет у Варшаві вніс до польського уряду у Варшаві меморіял в справі поводження польської влади з політичними еміґрантами з Великої України. В меморіялі наводяться слідуючі факти: 1) 16. травня рівенським старостою заарештовано і вислано на большевицький кордон 10 українських старшин і козаків, між ними полк. Цимбалюка й поручника Домащука. Полк. Цимбалюкові вдалось з дороги втечи, решта попала до большевиків й була ростріляна. 2) Борщівським старостою в липні місяці був відісланий назад до большевиків член Української Академії Наук проф. Безбородко з матерю і жінкою. Проф. Безбородко був ростріляний большевиками. 3) 19. жовтня перейшла совітський кордон група повстанців в 21 чоловік; повстанців посаджено в лодзінську тюрму для відсилки до большевиків. 4) 2. грудня в Здолбунові арештовано й відправлено за большевицький кордон українських старшин Кравчука і Димовича; арештовані по дорозі кинулись під потяг. 5) В Рівному сидять для відсилки за большевицький кордон українські повстанці Аверко Куровський і Макар Шмаркатюк.

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

Льозанська конференція.

Папська нота.

Папський нунцій Маліяно вручив в Льозанні ноту, в якій папа доказує, що Турки переслідують християн до тої міри, що десятки тисяч християн покидає свої села та втікає за кордони, а їх майно конфіскує турецька армія. Найбільше переслідується Вірмен. Папа домагається інтервенції союзних держав.

Чічерін говорить.

Льованна 5/XII. В розмові з представниками преси заявив Чічерін, що предложить окремий проєкт відносно питання про проливи. На підставі цього проєкту мала би закластися міжнародня технічна комісія з далеко йдучими повновластями і з поліційною екзекутивою для зреалізування своїх заряджень.

Ісмед паша заперечує.

На останньому засіданню льозанської конференції Ісмед паша заперечив чутки про переслідування християн в Туреччині і заявив, що ті чутки поширюють Греки тенденційно.

ДР. ОСИП НАЗАРУК.

З подорожі до Америки.

(Докінчення.)

Форт Віліям:

Се буде незабаром найдивніше і може найбільше місто світа. Бо як тільки получать 5 озер вигідно з океаном (менше вигідні получення вже є), тоді величезні океанічні кораблі допливатимуть аж сюди, в саму середину континенту і відси водою можна буде їхати без пересідання аж до нашої Одесси, меншими кораблями до Київа й Галича. А тоді ґрунт, на якім стоїть дім „Просвіти“, буде просто неоціненої вартости.

На озері маса сплавного дерева — зовсім як у нас, на Гуцульщині. На огородах соняшники — вже вищі, як на заході. Але доми все ще переважно з дерева. Молодий край!

„Du hast keine Schlösser
„Und keine Basalte!“

Загляньте до Ґетого, бо не маю його тут. Він хоч не був тут, але відтам зрозумів сей новий світ.

А поїзд „блідих лиць“ летить як ошалілий далі — по землях племени, яке догибає. І наш український нарід належить до його спадкоємців. Чи сподівався він того і ті бідні еміґранти, що плачучи опускали наш край, — стали нашими вікінґами, завойовниками.. Вже й кріпости свої побудували на далеких преріях Канади, на великих озерах Ґуронів. І сіють пшеницю, й рубають дерево, й кохають соняшники, й будують-будують. І країна кругом виглядає як Гуцульщина, тільки з березовими лісами.

А поїзд „блідих лиць“ мчить як ошалілий далі — по великім шляху канадійськім. Залізний шлях Canadian Pacifik Railway. Се приватна спілка, що продавала колись „шери“ (акції,) по кводрі (1/4 доляра) і ніхто не хотів купувати. А сегодня ті шери варта сотки долярів!

Велика будова, велике діло, і — доляри! Се звучить для европейського вуха непоетично і якось так, що навіть прикро порівнувати діло „Сіпіяру“, нпр. з пірамідами єгипетських фараонів. Але се свідчить тільки — про нашу невільничу психіку. Вона є навіть у европейських аристократів. А у демократів ще глибше сидить та невольнича душа. Бо у нас велике й поетичне тільки те, що будовано невольничими руками, хочби воно було таке, скажім, мало потрібне, як камінні могили єгипетських царів. А чудова залізниця „Сіпіяру“, що йде поміж прекрасні озера, поміж скелі, ліси і гори, та несе культуру в дебри і прерії, чомусь „непоетична“. Потіштеся, вихованки тих, що хвалять у душі невільництво! І тут працювали свого рода невільники: за доляра, за шматок хліба... І не мало їх тут лягло, де тепер стоять блискучі шини „Сіпіяру“. Може тому так темної ночі стогнуть ваґони на канадійських рельсах...

Їду вже другу добу. А ще ніде не бачив чорнозему — ні на лік! Каміння, рінь, пісок, пісна земленька, а краща — червонава. Але чорнозему нема. Уявляю собі, як тим мусіли журитися наші селяне, що їхали сюди — з чудових піль нашого Поділля!

На величевних просторах замагає тут в лісах сосна і смерека всі инші роди дерев. Тут і там беруть верх листові дерева. Потому — боротьба. За Дриденом знов тягнуться чатинні ліси по обидвох боках залізничого шляху. А передтим, біля Вебігону, чудесні озера з островами — такої краси, що досі нічого подібного не було, хоч усе було дуже гарне. Під впливом тої краси душа кріпне як квітка, покроплена водою в час посухи. Во істину: Не тільки хлібом живе людина!... Про се переконаєтесь, як колись доїдете до Вебігону на великім шляху канадійськім.

В м. Oxdrift запримітив я початки цілком нового стилю в деревлянім будівництві, на що звертаю увагу наших архітектів. Сей стиль оригінальний і формою і прикрасами: форма проста, чотирокутна, прикраси блискучі. Він доволі добре відбиває пропорцією між абсолютно неможливими скринковатими будовами, які переважають. Слідна в нім ще примітивність, яка одначе має оправдання в матеріялі й усякі вигляди на те, що виробиться в гарні форми, Основна фігура сього нового стилю се стара базиліка але поставлена на впростець („на шторц“). Розумію: фундамент базиліки, поставлений на впростець. Зрештою — я не архітект і подаю тільки те, що мене приємно вразило між безпляновими і безстилевими будинками сеї молодої країни.

В сих околицях є вже значнійші поля. Снопи менші як у нас. Сіно гарне. Сохне. Але не пахне так гарно, як у нас. Тут видно вже й улиї. Навіть цілі пасіки.

Погода чудова.

За якимсь гарним млином зі сильним водопадом знов побіда ча-

ПРЕСА.

Орґан Мілюкова про Східну Галичину.

Париські „Послѣднія Новости“ з нагоди відозви галицько-українських епископів і управ партій в справі останніх подій на Галицькій Україні у вступній статті п. з. „Східна Галичина і Вірменія“ пишуть: „Доля Східної Галичини є одним із наслідків невдатної ідеї — заступити розвалену Росію Великою Польщею. В теперішний момент ця ідея мертва. Одначе затроєні овочі, які принесла вона, доведеться ще довго відчувати. Ми не раз мали нагоду торкати справу грубоасиміляційної і анексіоністичної політики Польщі на насильно прилучених до неї непольських землях. Убійча кінець кінців для самої Польщі ця політика головно болючо вдаряє в інтереси непольського населення в царині церкви, школи і землеволодіння. Наслідок сього такий, що підчас що тільки закінчених виборів до першого польського сойму пійшли в забуття взаїмні порахунки між національностями і вийшло зовсім неожидане: утворився бльок національних меншостей і провів до сойму 90 послів, провалївши на східних „кресах“ всі польські кандидатури.

та тут положення було зовсім инакше. Східну Галичину, заселену українською більшістю, передала Антанта Польщі зовсім, не на правах звичайної провінції а тільки на часове володіння у формі автономної одиниці. Відношення її до Польщі пригадувало відношення Бесарабії до Румунії при Сфатул Церії. І тут і там рішено було використати вибори в центральний парлямент для замаскованої анексії. Ясно, що коли населення даної области бере участь у виборах до палати народніх представників, так воно тим самим признає себе громадянами одної держави. Бесарабське населення не хотіло попасти в цю западню і пробувало збойкотувати вибори. Цю тактику рішило приноровити й українське населення Східної Галичини. Надрукований нами документ оповідає про наслідки цеї справи. Польські власти заборонили пропаґанду проти виборів, зробили становище виборчих комісарів обовязковим для всіх мешканців під загрозою тяжких кар, під покровом давлення повстання заквартирували військо по всіх селах і місточках, арештували всю місцеву інтеліґенцію. Зовсім ясна річ, що примусове переведення такими середниками виборів до сойму тут, як і в Румунії, не може дати ніяких підстав для зміни часової окупації в анексію. Одначе такі огидливі факти повинні вкінці звернути увагу Европи на сумні наслідки політики насильних прилучень національностей“.

967 АДВОКАТ

Д-р Володимир Бачинський

переніс адвокатську канцелярію з **Підгаєць до Львова** і веде її при ул. Косцюшка ч. 1 а біля „Народної Гостинниці“.

Процес „Юрівців“.

(Дванайцятий день розправи.)

Навязуючи до попередного дня розправи, прокуратор відкинув внесок оборони покликати нових свідків, після чого почались зізнання свідків. Підчас зізнань, занедужала свід. Зофія Лишковська, властителька молочарні при вул. Льва Сапіги 77, де збиралися деякі обвинувачені. Також свідок Стефанія Устишицька зі страху перед присягою зімліла і попросила склянку води. Прийшовши до притомности Устишицька зізнає, що в її домі мешкав обв. Мешарос і Лукасєвіч та що вони часто виїзджали до Кракова, Варшави і Борислава. Підчас їх неприсутности у кімнаті мешкала обв. Ґросерова та збиралися часто невідомі особи на нараду. Лукасєвіч запевняв ґосподиню дому, що ті невідомі люде, це гості з Відня, що приїхали на „Таргі Всходнє“.

Дальше зізнає Матильда Прухніцка 20 літна панночка, що в 1921 р. працювала в каварні „Република“. Признається, що продаючи в „Републиці“ булки і ласощі, вона познайомилася із обвинуваченими комуністами, а особливо із Пішкевичем, котрий щодня грав у карти, програвав по 100 тисяч на вечір і дарував й часто по 10 тисяч. Пішкевич, Хомик і Яворський говорили в „Републиці“ між собою по українськи, але в присутности Прухніцкої уживали німецької мови. Дальше обв. Яворскі заперечує деякі зізнання свідка, обвинувачені посміхаються із Прухніцкої, переривають її зізнання двозначними окликами, наслідком чого Прухніцка розплакалася.

Після того прок. Ґіртлєр прочитав лист Ґіжовської, до якого Ґіжовська не признається. Покликано свідка Дмитра Кренжаловського ред. „Будяка“, а коли цей не явився на розправі, прокур. прочитав його попередні зізнання, з яких виявляється, що Кренжаловський познайомився з деякими обвинуваченими припадково, але блищих зносин між ними не було, тому що він комуністам, а комуністи йому „були несимпатичні“ і взаїмно не довіряли собі.

Свід. Анастазія Скиба сторожиха в будинках св. Юра зізнає, що салю в школі Грінченка винаймила комуністам без відома духовенства і без відома директора школи. Перед конгресом прийшов до неї обв. Яцура і запропонував їй 5000 мп. за винайом салі в будинках Юра. Коли Анастазія Скиба спитала його на яку ціль винаймає салю, то один із комуністів заявив їй, що в салі відбудеться забава з нагоди іменин одного товариша. Сторожиха згодилася винаймити салю, взяла 5000 мп., а невідомі гості, що „прийшли на забаву“ просили її, щоби нікому не зрадила їх присутности в будинках св. Юра. Свідок признається, що нікому не говорила про „забаву“ в салі школи Грінченка, не бажаючи зрадитись, що вона винаймила салю без відома своїх зверхників.

На просьбу Яцури і його товаришів вона приготовила самовар, загріла для гостей чай та взяла якийсь лист до передачі, бажаючи дещо заробити. Дальше свідок зізнає плачучи, як до її кімнати вдерлася поліція і як арештовано присутних в салі. Аж від поліції вона довідалася, що в салі відбувався комуністичний конґрес.

Обв. Яцура подає деякі спростування зізнань свідка, на чім розправу перервано.

ВП. Передплатників в Чехо-Словаччині присимо отсим складати передплату за наш часопис в Банку Чеських Леґіонів в Празі на конто Видавн. Спілки „Діло“ у Львові, а нас повідомити листівкою. — *Адміністрація.*

РІЖНІ ВІСТИ.

Совітсько-італійське порозуміння?

„Matin“ доносить, що Мусоліні мав нараду із Красіном, на якій дійшло до порозуміння на таких умовах: 1) Італія вишле до Москви свого консуля; 2) Буде утворена совітсько-італійська комісія для справ економічних та для навязання торговельних й дипльоматичних взаємин між обидвома державами.

Турецькі насильства.

„Jevisch Chronicle“ доносить, що кемалісти в Константинополі терором приневолюють тамошніх Жидів підписувати домагання, щоби мандат над Палестиною передати Туреччині.

Надренія мусить належати до Німеччини.

На пресовій конференції заявив канцлєр Куно, що Надренія мусить належати до Німеччини, яка буде боронити тої провінції до остаточности. Німецький уряд докладає всіх зусиль, щоби в справі репарацій дійти до компромісового порозуміння. Франція стоїть на непримиримому становищі, але опір Америки приневолює її здержатися від окупації німецьких земель.

Справа репарацій.

„Times“ доносять, що справа репарацій буде полагоджена на найблизшій конференції в Льондоні в той спосіб, що Німеччина дістане закордонну позичку і буде приневолена виповнити зобовязання. В иншому разі Франція дістане повновласть окупувати рурський басейн. Льондонська конференція зачинається в найблизшу суботу.

В Греції неспокійно.

„N. Fr. Presse“ доносить, що ситуація в Греції стає щораз більше критичною. З нового кабінету виступили всі помірковані міністри, а на їх місце вибрано більше революційних. В Атенах арештовано богато нових осіб, між ними Дусманіса. В звязку із заворушеннями в Греції, румунська королева Марія прибула до Білгороду.

Бувші арештовані! Перегляньте числа „Діла“ і „Свободи“, чи ви були подані у списках арештованих. Напишіть негайно до Редакції „Свободи“, як довго ви були увязнені, за віщо, в яких умовинах, коли були перший раз переслухані, та в яких умовинах перебули час у вязниці.

тинних дерев по обох боках шляху, потому лише по правім, а по лівім білокора береза, чи осика, яка тут має дуже білу кору; коли потерти її пальцем, то так фарбує руку, як вапно. Чи се хто садив уже, так правильно відріжнивши їх?

У вагоні 10-літний англійський хлопчик резолютно тягне за ніс сплячого Китайця. А мене питає, чи вмію по англійськи. Кажу йому, що ні. „То я вас буду вчити“, каже. І береться вчити — методою Берліца. Показує на око, на ніс, на вухо, на ногу, на руку, на ліс, на вікно — і все називає по англійськи. Тішиться дуже, як я правильно вимовлю і кричить на цілий вагон.

„Yes, very well!“ (так, дуже добре).

Повторяє мені по 10 разів труднощі звуки. Нарешті питає, чи я не Німець? Кажу йому, що я не Німець, але говорю по німецьки. Зараз побіг з тим до свого батька; старий прийшов і — потрактував мене папіроскою. Видно, що передтим уважали мене Німцем (бо я мав англ.-німецький словар). Тепер уже й инші взялися приязно говорити до мене, хоч я ні трохи не розумів, хиба догадувався деколи, що говорять.

Не даром казала мені німецька монахиня, щоби мало говорити по німецьки, бо тут не люблять Німців.

На жаль, подорож кінчилася, коли атмосфера зачинала бути приємнійша для мене.

На одній зі стацій купив я свому малому учителеви „Ice-cream“ (мороженого) і дуже жалував, що трачу його. Бо добре вчив. Направду.

Коло Vermillon Bay побачив я озера з островами, на яких можна — як каже народ — очі свої забути. Навіть озера коло Вебіґону не можуть рівнатися з сими. Думаю, що в раю не могло бути краще як тут. Великий простір синіх вод під синим небом, на тім просторі темнім від лісів острови стоять як зачаровані. Відірватися не мож від сього виду! Він просто небезпечний — як квіти льотосу. Відкрийте Гомера і перечитайте собі те місце, де він говорить про ті квіти. Але наперед зробіть йому закид, чому він не описує їх краси, тільки їх смак, зрештою — слабо вже пригадую собі те місце.

Відси Европа здається така бідна, така стиснена, така запорошена, як стара, подорожна бабуся супроти молодої, свіжої дівчини...

Дійшовши до сього місця, мусіли перші кольоністи відчитати 127 псалом: ...„beatus es bene tibi erit. Uxor tua sicut vitis abundans.. Filii tui sicut novellae olivarum in circuitu mensae tuae“... О так, в сій країні богацтво дітей се ще дійсне благословенство — як сказано в письмі святім.

За стацією Hawk Lake запримітив я на довгих вузких озерах цікаву появу: милями тягнуться білі, рівні плити каміння, які колись мусіли бути в воді. По них видно цілком виразно, що вона в озерах упала. Вони заповідають, що вода й дальше падатиме, як не здержать вирубу лісів. І колись наші потомки їдучи сюди, бачитимуть тільки — камяні домовини живих тепер озер чудової краси. Utinam falsus vates sim!

Стація й чудове місто Кенора. На дворець вийшла маса пань в европейських одягах. Положення міста прекрасне—над озером. У вікнах видно багато квітів. На озері гарні човни—розуміється з залюбленими парами. Се „озеро лісів“. Тут варта любитися.

Се остання більша місцевість перед Вінніпеґом.

Шкода, що подорож кінчиться! Дійсно, шкода.

А прецінь—жаль старої Европи. Там більше птиць і—співають вони, там більше квітів і—пахнуть вони. А тут ні. Краса Канади тиха і майже безбарвна в порівнанню з нашою.

За весь час подорожі сушею (53 годин дуже скорим поїздом) бачив я тільки два тунелі і то несклеплені, а просто вибиті в малих сугорбах скель. Чи се символ?

Поживу тут довше, то опишу таємниці сеї країни.

На обрію засвітало.

То Вінніпеґ, мозок української части Канади і столиця Манітоби. Тут виходять усі*) українські ґазети: 1) Український Голос (редактор п. М. Стечишин), 2) Канадійський Українець (ред. п. Рудачек), 3) Канадійський Фармер (ред. п. Гикавий), 4) Канадійський Ранок (ред. п. Бачинський, 5) Українські Робітничі Вісти (редаґує комітет, Шатульський, Попович і и.). У Вінніпеґу є одинокий на всю Америку український (гр. кат.) епископ. Тут є й англійський університет і провінціональний парлямент, у якім засідають 4 українські посли.

*) В останніх днях появився в Оттаві новий тижневик „Приятель України“, в якім пише дійсно талановитий гуморист Гриньо Кручений (псевдонім). Хто він, — не знаю.

Із недолі українського театру.

(Відповідь на театральну анкету редакції з 24. ц. м. ч. 21.)

III.

Зайві та болючі закиди.

Усі згоджуються, що наш теперішній львівський театр має прегарних артистів, первородного режисера, найкращі бажання европеізуватись і не має ніяких підстав до розвитку. Він має усе те, що має наша організація, складена з людей доброї волі і без ніяких даних на нормальний розвиток; не має театральної сцени та декорацій, не має пляну в складанню репертуару, не має добре перекладених пес і — глядачів. Словом: усе без реальних умовин до істнування. І як колись, — колись, себто щойно перед війною! — коли наш театр був центром просвітянської пропаганди, нині знову нарікають на його занепад, та шукають засобів для його піддержання.

Все це вже було і — ніщо з цього не було.

Можна сподіятись, що з численних рад у справі поправлення сумного стану нашого театру не вийде нічого путящого, коли в нас не зміняться спершу погляди на завдання та мету театру. Треба визволитись від наївно-сантиментального пересвідчення, що люде повинні ходити до театру з патріотизму і навіть робити з себе жертву для добра національної справи. Кожний театр мусить перш усього сам подбати за те, щоби глядачі йшли до нього з приємности та внутрішньої потреби. Коли в нас найдеться міліярдер, який схоче мати свій театр незалежно від публики та каси — тоді це його особиста справа; — він може ставити Софокля чи Аристофана; або вжити сцену до якоїнебудь суспільної пропаганди. Одначе закликати загал до незорганізованого театру є так само наївно, як заохочувати людей до читання нудних, погано писаних книжок... лише тому, що вони рідні. Наслідок може бути такий, що люде втратять довіря до всякого театру та до всякої книжки.

Приємність, задля якої йде людина до театру, може мати стільки ріжнородних форм, скільки є ріжнородних театрів та ріжних духових потреб; одні йдуть поглянути на чудове тіло роздягненої балерини, — инші з хисту до чисто інтелектуальних питань. Цього факту змінити не в силі ніхто. Люде, які хотять починати реформу театру з виховування публики... є настроєні дуже похвально, та на жаль дуже по школярськи.

Наша інтеліґенція вже не вдоволяється старим побутовим театром, а не має настільки літературних нахилів, щоби цікавитись спробами европеізації театру. Вона воліє йти до кіно і я її розумію. Кіно мусить бути небезпечним конкурентом театру, коли театр не має засобів, щоби вдоволити уяву глядача. Найґеніяльнійший текст пєси і найкраща гра артистів не можуть вдоволити пересічної публики, коли бідолашні куліси та кілька старих меблів відбирають глядачам найнеобхіднійший елемент театрального мистецтва: ілюзію.

У Парижі та Льондоні є нині першорядні театри (всі меньші від нашого), які свідомо відкидають багату обстанову і користуються якнайпростійшими сценічними засобами. Цю спробу можна би зробити і в нас; не на те, щоби наслідувати високі прінціпи нового театрального мистецтва, а з сумної конечности. А в тім: не можна в цьому напрямку йти надто далеко; не можна домагатись від режисера, щоби як факір прокидав в уяві глядачів такі матеріяльні предмети як дерево або крісло. Ще менше можна домагатись від режисера та акторів, щоби вони самі дбали за сценічні причандали і витрачували енерґію на те, що не є звязано з їх професією. Матеріяльні чи духові опікуни нашого театру могли би без виїмкових жертв подбати за кількасот метрів полотна та приєднати до малювання кількох декорацій наших артистів малярів, які також не в силі прожити із свого мистецтва. А кожна багатша родина могла би без виїмкових жертв відступити щось із хатньої обстанови для складення театрального магазину. Таким робом театр міг би сповнити чимале культурне домагання теперішнього менту. Ми йшли би до нього не з патріотичного обовязку, а з приємної цікавости і з духової потреби.

Пригадують, що наш театр повинен сповнити ще одно завдання: повинен стати огнищем чистої та вибагливої літературної мови. Нема сумніву, що в цьому одному напрямку він міг би не лякатись конкуренції ні з боку кіна, ні з боку чужинних театрів чи кабаретів. Одначе на мою скромну гадку: оце найвище і хто зна чи не найбільш пекуче його завдання зустрічається з найбільшими труднощами. Вп. театральний референт „Свободи" торкнувся дуже болючого закиду, коли згадав кілька разів про нехтування чистоти мови на сцені нашого театру. Цей закид є болючим тому, що він є перший, який треба звернути проти нашої цілої інтеліґенції в Галичині, проти всіх наших інституцій та організацій, не виключаючи часописів та журналів. Звідкіля мають актори вчитись чистої, літературної мови, коли її не вчать ті, що вчать її? Галицькі шкільні підручники, на яких виховується наша інтеліґенція є, за мінімальними виїмками, складені бюрократичним жарґоном: є змішкою польсько німецької складні з москвофільською термінольоґією, підправленою дивоглядами домодільного роблива. Оцей жарґон полишається нашій суспільности на ціле життя. Література завмерла, а нечисленні видавництва та часописи не мають часу на такі витребеньки як стеження за мовою. Чомуж дивуватись, що фільольоґічна саламаха панує на сцені, коли вона панує довкола нас, у книжках та фільольоґічних товариствах?

Михайло Рудницький.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вил' кн. 40.000.

Совітська Росія.

Повстання на Кавказ.

По відомостям з Батума повстання козаків в Кубанській й Терській области збільшається. Козацтво йде поруч з Чеченцями, Черкесами, Кабаринцями і инш. горцями. Козаки, що повстали, добре зорґанізовані і мають не меншу силу ніж буденівці. Козаки і горці своїми наскоками перешкаджають правильному залізно-дорожному рухові по лінії Петровськ-Мінеральні Води. В Гулібі відбувся зїзд представників горців, що повстали, які вибрали меджіліс на чолі з кн. Дедзієвим, Мірзоєвим і ханом Нухінським. Меджіліс яскраво антибольшевицької закраски і турецької орієнтації. Турки допомагають повстанцям горцям, постачаючи їм навіть артілерію. Цим шляхом Турки хотять утворити з Дагестанців прикриття проти большевиків. В цілому Дагестані совітської влади не істнує навіть номінально. Совіти скрізь знищено. Аулами керують мулли і улеми. Большевики, не зважуючись висунути проти повстанців козаків і місцеві частини, стягають допомогу з центральної Росії. Для збільшення своїх частин вони послали каспійську фльоту з завданням бомбардувати зайняті повстанцями Дагестану райони на побережжі Каспійського моря. Військовою акцією проти повстанців керує Каменев. Турецька преса виявляє великий інтерес до повстання горців і не ховає своїх симпатій до повстанців.

„Обєднання".

Комісаріят закордонних справ циркулярною телеґрамою запропонував всім закордонним представникам совітської Росії повідомити відповідні закордонні уряди про обєднання Далеко східньої Республики з совітською Росією і про те що від нині Російська Совітська Республика репрезентує в міжнародніх зносинах теріторію, що раніш уявляла Далеко-східню Республику.

Присилайте датки на політичних вязнів до Тов. „Краєвий Союз Кредитовий", або до Тов. „Дністер" з дописковю: на вязнів! — У Львові є ще кількасот арештованих Українців! — В першу чергу найблища рідня і села повинні прийти з помочею!

ТЕЛЕҐРАМИ.

Виїзд Керзона.

Льозанна (ПАТ.) В кульоарах конференції вважають правдоподібним, що Керзон виїде відсіля в пятницю, щоби взяти участь у льондонських нарадах. Виїзд Керзона потягнув би за собою завішення переговорів над рядом питань.

Підписання Ірляндської конституції.

Льондон. (ПАТ.) Король підписав декрет, який впроваджує в життя ірляндську конституцію.

Справа проливів.

Відень. (ПАТ.) „Н. фр. Пр." з Льозанни: Як здається ріжниці між делеґатами союзних держав у справі проливів, які повстали попереднього дня наслідком італійських застережень, покінчилася. — Вчера відбулася конференція між французькою й англійською делеґацією, на котрій обговорювано питання переїзду воєнних кораблів через проливи. Конференція довела до порозуміння. Опісля згадані делеґації нараджувалися спільно з італійською делеґацією, котра по інформаціям з італійських кругів, одержала нові вказівки від свого правительства і згідно з цим відкликала застереження, поставлені попереднього дня. Так привернено одноцілий фронт союзників у справі проливів.

Льозанна. (ПАТ). Як довідується кореспондент „Тампа" військові і морські знатоки Франції, Англії і Італії порозумілися що до тексту спільного проєкту, котрий предложиться комісії для справ проливів. Італійські знатоки відкликали свої попередні застереження. Слід сподіватися, що засідання комісії для справ проливів з участю французької і російської делеґації відбудеться в найблизчому реченці.

Америка в справі проливів.

Льозанна. (ПАТ.) Американський делеґат обсерватор Чайлд запізнає сьогодні конференцію зі становищем Зєдинених Держав в справі проливів. Як довідується Авас, становище це є дуже близьке до становища союзних держав.

Грецький король жадає зложення рев. комітету.

Відень. (ПАТ). „Н. В. Тгт." звідомляє, що грецький король зажадав розвязання революційного комітету, заявляючи, що лише під цими услівями дальше виконуватиме правління.

Відповідь на престольну промову.

Льондон (ПАТ.) Палата Громад відкинула 267 голосами проти 52 поправку Л. Джорджа до адреси в відповіди на престольну промову. В своїй поправці домагався Л. Джордж від правительства отворення анкети в цїли усталення лінії політики, котра могла би запевнити англійському промислови і хліборобству належну охорону, розвиток і довіря.

Льондон (ПАТ.) Палата прийняла формальну адресу в відповідю на престольну промову.

Промова А. Джорджа.

Льондон. (ПАТ). Вчера вперве Л. Джордж прийшов до слова в Палаті Громад. Він виголосив довшу промову в справі безробіття. Прихильники гучно оплескували його.

Виїзд князя Андрія до Риму.

Париж. Князь Андрій грецький виїхав до Риму.

Розправа проти болгарських міністрів.

Софія. (ПАТ.) Розправа в процесі проти членів кабінету Радославова покінчилася вчера. Присуд оголоситься за місяць.

Виїзд Поанкаре до Льозанни.

Париж (ПАТ.) Поанкаре і Д' Лястеріє відїдуть до Льозанни в пятницю попол.

Криза сербського кабінету.

Білгород. (ПАТ.) В звязи з кабінетною крізою, король прийняв учера предсідника скупштини, котрий здав звіт з настроїв, які панують у югославянському парляменті.

Ґен. ґубернатор Ірляндії.

Льондон. (ПАТ.) Гілі іменований ґенеральним ґубернатором вільної ірляндської держави.

Економічний дефіцит Росії.

Москва. (ПАТ.) Ларін пише в „Правді", що економічний дефіцит совітської Росії в 1922. р. є о половину менший, як минулого року.

Кабінетна криза в Еспанії.

Мадрид (ПАТ.) Кабінет подався до димісії.

Мадрид (ПАТ.) Король прийняв димісію кабінету.

Конференція Чайлда з Ісметом.

Льондон. (ПАТ.) Американський делеґат-обсерватор Чайлд конферував учера з Ісметом пашею. Догадуються, що вчерашня нарада є в звязи з цим, що американська делеґація одержала нові інструкції від свого правительства.

Договір Анґори з Альбанією.

Льондон. (ПАТ.) Правительства Анґори й Альбанії підписали, як зачувати, військовий договір.

Поміч голодним.

Москва. (ПАТ.) Від листопада в донському окрузі почала діяльність папська місія помочі голодним, котра обняла функції італійського Червоного Хреста. Місія харчує 1500 осіб.

Російський посол у Ковні.

Москва. (ПАТ.) Посол совітської Росії в Ковні Пайкен вручив повновласні листи президентови литовської републики. В своїй промові зазначив, що російський пролетаріят дуже уважно слідкує боротьбу литовського народу за свою незалежність.

Конґрес Проінтерну.

Москва (ПАТ.) Третій конґрес Проінтерну ухвалив одноголосно резолюцію, яка постановляє тісну співдіяльність Проінтерну з Комінтерном згідно з ухвалами конференції праці у Франції.

До П. Т. Членів Трудової Партії.

Зближається Народній Зїзд. Право виборів делеґатів мають тільки ті члени, що заплатили партійний податок і тим задокументували свою партійну приналежність.

Тому обовязком кождого прислати партійний податок до Краєвого Союза Кредитового у Львові Ринок ч. 10. на ч. вкл. кн. 5000.

Д-р ВОЛ. БАЧИНСЬКИЙ
голова.

НОВИНКИ.

— **Привіт зі Загребу.** Нам прислано таке письмо: Українські студенти в Загребі разом зі співробітниками найбільшого юго-славянського дневника „Обзор-а" засилають Редакції „Свободи" щирий привіт і бажання успіху в боротьбі за свободу. Слідують підписи.

— **Не 14 000 а 143.961!** З Дирекції „Дністра" пишуть нам: „Комітет допомоги вязнам" оголосив в „Ділі" заклик до українського громадянства, щоби воно слало пожертви для вязнів на чекове конто „Дністра" в П. К. О. у Варшаві, якого число подано хибно 14.000 замісць 143.961. Вже тепер напливають до нас дописи Жертводавців з краю, які вислали пожертви на хибне конто 14.000. Припускаючи, що на цьому конті найшлася більша сума пожертв, просимо усіх жертводавців, які впали жертвою цього мимовільного непорозуміння, щоби Вони в громадському інтересі звернулися до П. К. О. у Варшаві з просьбою — переписати вислану ними готівку з конта ч. 14.000 на конто 143.961.

— **Виїзд митр. Шептицького з Америки.** Про відізд митроп. А. Шептицького з Америки до Европи доносить американська „Свобода" з 14. XI. ц. р.: В минулу неділю митрополит Шептицький попрощався з Америкою і відїхав в далеку дорогу. Рано попрощався в українській церкві при 7-ій вулиці в Ню-Йорку з нюйорською українською громадою. Пополудні українські шкільні діти уладили в церковній галі в честь митрополита прощальний концерт, на якому митрополит Шептицький був майже до остатка, а вийшов аж перед виїздом до залізниці. На залізничому двірці Ню Йорк Сентрел попрощали митрополита околичні священики під проводом адміністратора о. П. Понятишина і громадка цивільних осіб. Відїхав митрополит о годині 4·45 пополудні до Канади. У вівторок, 14. ц. м. відплине з Квібеку разом з канадійським епископом Н. Будкою і о. Ґродським кораблем „Емпрес оф Скотленд" до Европи. В Европі наперед удасться митрополит з епископом Будкою до Риму, а відтак до Львова.

— **Ювилей О. Загарова.** Дня 21. грудня ц. р. святкуватиме Український Театр ювилей 25-літної сценічної праці гол. режісера Олександра Загарова. День цей буде подвійним святом, бо побачимо перший раз на українській галицькій сцені „Отелля" Шекспіра. В виставі Отелля" візьмуть участь найкращі сили нашого театру з Ювилятом на чолі.

— **З театру.** В пятницю йде народня драма зі співами М. Старицького „Ой не ходи Грицю" в новій постановці і обсаді. — В суботу знаменита комедія Джером Кляпки „Міс Гобс" в постановці О. Загарова. — Білети до театру продає раніще Союзний Базар, вул. Руська ч. 20.

— **Збірка на інтернованих.** Загальне Зібрання української еміґрантської Кольонії, яке відбулося у Варшаві при Дирекції Українського Центрального Комітету в Польщі 10. XI. 1922 р., звертається до Українського Громадянства, перебуваючого поза кордоном України на еміґрації, з закликом і просьбою прикласти всіх зусиль для переведення збірки на різдвяний подарунок інтернованим в Польщі козакам і старшинам Української Армії. Загальне Зібрання Української Кольонії у Варшаві розсилаючи до громадянства українського окрему відозву просить звернути пильну увагу на потреби інтернованих козаків і старшин в міру сил і можливости офірувати чи гроші, чи річі, особливо-ж одіж, білизну і взуття. Збірочною акцією керує Жіноча Підсекція при Українському Центральному Комітеті, на чолі якої стоїть п. Олена Івановна Лукасевич, котра ласкаво взяла на себе всю організаційну і виконавчу роботу в цій справі, і до котрої належить надсилати всі пожертви на адресу: Warszawa, Ul'ca Miedz'ana Nr. 10, m. Nr. 17.

— **Невже це правда?** Нам доносять, що власник дібр Слобідка Лісна к. Коломиї, син відомого українського громадянина, парцелюючи свою посілість, поручив переведення парцеляції ославленому „обороньци кресуф" д-рови Грабарови... Не-же це можливе?

— **Пражська виставка преси.** Від 8. до 12. грудня п. р. буде відкрита в Празі виставка преси. Невадилоб післати туди комплети українських часописів в Галичині, які розмірами своїх білих плям взялиб на певне рекорд в пресі усього світа...

— **Розстріл Купіцкого і Кавки.** Минулого вівторка покінчилася перед наглим судом у Львові розправа проти учасників убийства купця Мінцера — Купіцкого, Кавки і Бекіша, яких засуджено на кару смерти через повішення, згл. розстріл. На кілька хвилин перед виконанням екзекуції наспіло з Варшави уласкавлення для Бекіша, супроти чого о год. 2. мін. 16. розстріляно тільки двох перших засуджених. На місци екзекуції зібралася львівська голота, спрагнена крови, дарма, що кріваві екзекуції у Львові перестали уже бути сензацією.

— **„То ще інші!"** Польські часописи донесли оноді про рабунковий напад трьох польських жовнірів — Яна Ожиля, Зиґмунта Королевіча, Станіслава Іваніцкого і Константого Вечорка з Жовкви на ідучого жовківським гостинцем Жида, якого вони хотіли ...„налякати"... Помимо цього невинного заміру жовківські герої взяли собі від Жида 60.000 марок та годинник, мабуть на памятку, дарма, що купецький змисл переміг у них сантимент для памяток, бо зараз таки ця невеличка, але чесна кумпанія пішла продавати дорогу памятку. На цій трансакції їх зловлено, але не віддано під наглий суд, раз вони обмежилися тільки до ...налякання „паршивого Жида".

— **Крадуть мов круки.** В Дрогобичи арештовано оноді директора тамошньої філії „Нузи" Фрончека під замітом дефравдації на суму 17 міліонів марок. Оноді арештовано Владислава Мачка співвласника фабрики мила в Кракові, якого приловлено в Польській Касі позичковій на карманній крадіжи.

— **Золотий інтерес.** Оден з нововибраних послів до польського сойму помістив в часописах таке оголошення: „Як спільник до вже істнуючого мануфактурного підприємства у Варшаві приступить з більшим капіталом зі знаменитими взаємичами з лодзькими фабрикантами і купцями..."

— **„Культура" нової Росії.** Головний політичний заряд совітської Росії зорґанізував у Петербурзі спеціяльну шпийонську академію для домових дозорців. Під теперішню пору „академія" має 17.000 „слухачів". Такуж „академію" орґанізують і в Москві.

— **Надоя німецьких письменників.** Гурт німецьких письменників, які переживають тяжку недолю своєї батьківщини звернувся до німецької суспільности з закликом поспішити з підмогою літературі. Відозву підписали президент Еберт і канцлер Вірт а крім того Гавптман, Келлерман, Ман і богато инших літературних знаменитостей Німеччини. Про невідрадне становище німецьких письменників свідчить між иншими факт, що максімум авторського гонорару виносить — 10 марок від стрічки.

— **На політичних вязнів в селі Дахнові,** чесанівського повіту, на руки п. Андрія Пекара вложили: Андрій Пекар 2000, Іван Юрчишин 2000, Юрко Кунець 2000, Михайло Юрчишин 1000, Іван Кишка 2000, Михайло Приндяк 1000, Михайло Стадник 2000 мп.

— **Членам „Руської Каси"** на Личакові пригадується, що Надзвичайні Загальні Збори цеї Каси відбудуться в пятницю 8. ц. м. о год. 6. вечером в домівці школи кн. Льва вул. Личаківська ч. 113 партер.

1171 1—1

— **Вп. Передплатників в Чехословаччині** просимо отсим складати передплату на наш часопис в Банку Чеських Леґіонів в Празі на конто Видавничої Спілки „Діло" у Львові, а нас повідомити листівкою. — *Адміністрація.*

— **Звертається увагу нашої суспільности,** щоби сирі шкіри з кун, тхорів, видр, лисів, котів і т. п. продавати лише нашій українській фірмі: Петро Карпяк, Львів вул. Куркова ч. 11а. 945 25—30

— **Рада Ґенеральної Старшини Українського Національного Козацького Товариства,** складу першої і другої Генеральних козацьких Рад на Україні 1917—1918. рр., маючи на меті увійти в постійний контакт, та обмінятись своїми думками і програмою з усіма українськими національними, військовими і громадськими організаціями, студентськими т-вами та ин., отсею оповісткою прохає управи всіх цих організацій і товариств, надіслати свої адреси до Ґенеральної Канцелярії У. Н. К. Т-ва по адресі: Deutschland-Bayern, München, Georgenst 42 II. Mykyta Mantysch.

Аматорська вистава читальні „Просвіти" на Личакові.

Аматорський гурток при читальні „Просвіти" на Личакові улаштував в салі Т-ва „Ognisko" дня 4. грудня виставу трох одноактівок: „Два домики, одна фіртка", „На перші Гулі" Васильченка і „Куди вітер віє" тогож автора. У виставі взяли участь: п. Ліна і Стефа Худяківна, Марія Куйбідівна, Ярослава Чабанівна, Михайло Шекета, студ. Івась Белей, п. Марія Лизунівна, Ром. Крижанівський, Антін Дайко, Осип Стецурик та инші.

Вибір двох останніх пєс і їх виконання було доволі щасливе і аматори як Л. Худяківна, Івась Белей та М. Шекета вибились своєю грою на перше місце, вдоволяючи вповні присутну публику. Тільки на жаль актори не розуміли як слід духа прекрасних пєс Васильченка і наслідком того вистава стратила богато на вірности, субтельности й красі. П. Шекета занадто безцеремонно поводився із пєсами, а за його додатки та „прикраси" комедій, автор напевно не був би вдячний.

Бажано булоб мати більше пошани для творця пєс і не прикрашувати рукою аматора того, що створив мистець тої міри, що Васильченко. Те саме можна сказати про російську мову, котра вразила прикро навіть тих, що не вміли по російськи.

Поза тим цей аматорський гурток має за собою не малі заслуги, підготовляючи своїми виставами нашу передміську публику до розуміння справжнього мистецтва і несучи рідне слово в ряди нашого робітництва й міщанства. Дохід призначено на користь українських політичних вязнів. *Об.*

З судової салі

Конфіскаційна практика перед судом.

Перед карним трибуналом краєвого суду у Львові під проводом судді Пелеха-Личковского відбулася дня 6. грудня ц. р. розправа проти відповідального редактора „Громадського Вістника", п. Олекси Кузьми, обвинуваченого державною прокураторією за проступок поширювання сконфіскованих примірників ґазети у несконфіскованім виді. Сталось це наслідком донесення повітової команди державної поліції в Збаражи, що в марті ц. р. знайшла там кількадесять несконфіскованих примірників сконфіскованих чисел 27. і 28. „Громадського Вістника".

Обвинувачений, котрого боронив адв. д-р Яр. Олесницький, виказав, що не поносить ніякої вини в закиненім йому проступку, бо експедицією ґазети, як член редакції, не займається, а що несконфіскований наклад ґазети міг розходитися по краю, причинялася до того конфіскаційна практика державної прокураторії, яка свої конфіскаційні рішення видавала кілька годин пізнійше від часу виходу ґазети. Колиж тепер ця практика показалася мечем обосічним, бо даючи публиці змогу читати несконфіскованy українську ґазету стала невигідна для інтересів польської публичної опінії, в останнім часі зроблено відому реформу, яка приспішує конфіскаційне рішення майже до часу, коли зачинається друкувати наш дневник.

Розправу відложено задля переслухання поданих обороною свідків.

За таку саму провину обжаловується також був. відповідальний редактор „Вперед", п. Буняк.

✝ Посмертні згадки.

Михайло Ляторовський емеритований управитель школи, уроджений в Пилатківцях, помер у Львові дня 2.XII. Похорон відбувся дня 4. грудня ц. р.

Курс грошей.

Львів, дня 6. грудня 1922.

Доляри американські	17.300—17.350
„ „ (1. і 2-ки	17.150—17.200
Доляри канадійські	17.100—17.150
„ „ (1. і 2-ки	16.950—17.000
Марки німецькі	2·35—2·45
„ „ (сотки)	2·10—2·25
„ „ (дрібні)	1·90—2.10
Леї румунські	102·00—107·00
„ „ (дрібні)	100·00—105·00
Корони чеські	540·00—550·00
„ „ (дрібні)	530·00—545·00
Австрійські тис. нов. ем.	580·00—600·00
„ „ ст. ем.	3.350·00—3.400·00
„ сотки нов. ем.	55·00—60·00
„ 50 кор.	80·00—100·00
„ 20 кор.	24·00—26·00
„ 10 кор.	12·00—13·00
„ 1. і 2-ки	0·60—0·65
Рублі 5-сотки	125·——140·—
„ сотки	125·——140·—
„ 25-ки	100·——110·—
„ дрібні	0·65—0·75
„ думські 1.000-ки	20·00—25·00
„ „ 250-ки	15·00—20·00
Карбованці	1·00—1·10
Гривні	1·20—1·25
Франки французькі	1160·00—1200·00
Фунти стерлінґів	76.500·00—78.000·00
Франки швайцарські	3.010·00—3.200·00

Золото.

20 кор.	65.500.00—66.500·00
20 франк.	63.500·00—64.500·00
20 марк. нім.	76·000·00—77·000·00
фунти стерлінґів	62.000·00—62.200·00
10 рубл.	80.000·00—81·000·00
Доляри	15.500·00—15.600·00

Срібло.

Корони австр.	1300·00—1330·00
5 кор. австр.	6.800·00—6.900·00
Фльорени австр.	3.275·00—3.325·00
Рублі	5.400·00—5.500·00
Копійки	27·50—28·00
Доляри американські	10.500·00—11.000·00
„ полов. і ¼	9.800·00—9.900·00
Доляри канадійські	9.000·00—9.300·00
„ „ дрібні	8.500·00—8.700·00
Леї румунські	1.340·00—1.350·00

Шаніть наш часопис!

Промова д-ра Вол. Старосольського

оборонця на процесі Ст. Федака і товаришів.

Двайцятого дня розправи забрав голос Д-р В. Старосольський, як оборонець обв. Дмитра Паліїва і Богдана Гнатевича.

Високий Трибунале, Вельми Шановні Панове Присяжні!

Забреніла тут, в тій салі, з уст одного з моїх Товаришів нотка, яка мене особисто затронула, заворушила мою душевну рівновагу, яку я мав по сей момент. А власне сказав один з моїх Товаришів, що він як Українець повинен прохати вас не увільнення обвинувачених а засуду, він сказав, що може бажанням нашим повинно бути це, щоби терпінням підсудних доповнилася міра народнього терпіння, що може через ці жертви прийде скорійше бажана хвилина визволення. Шановні Панове, я гадаю, що в тій нотці була висловлена не тільки його індівідуальна гадка. Я гадаю, що це повіяв якийсь з вітрів з тих азійських степів, де родяться нові релігії. І я, як певно не один в тій салі зі всіх націй, що переживають на сих просторах впливи заходу і сходу, кажу, що не тільки я став прихильним резонатором для таких слів. Бо „завше терновий вінок буде кращий, як царська корона. І все величавійший путь на Голгофту, як хід тріюфальний. Так од віків було і так воно буде до віку, як довго житимуть люде і поки ростимуть терні". За тим ідеалом терпіння йшли одиниці терпляче, йшли народи серед терпінь, виростали з нього сотки тисячів могил... Але з другого боку зі Заходу йдуть инші кличі. І один з тих кличів мусить наказати нам, щоби це бажання терпіння згасло, щоби воно не було бажаним ні обвинувачених ні оборонців. Бо вищим від ідеалу терпіння є другий ідеал, якого речником і я хотів би бути, а це ідеал справедливости. Ідеал цей не сміє бути потоптаний і в його імя я хочу промовляти. Я, бороню двох обвинувачених, пп. Дмитра Паліїва і Богдана Гнатевича.

Про Гнатевича Ви властиво не зволите підносити питання його вини.

Про його в цій розправі говорилося дуже мало. Не повинно було говоритися зовсім нічого. Про нього знова хотів би я примінити цитовані вже слова: „Доводу — хоцьби подейженя, цєня доводу, єлядуф цєня, цєнюв цєня". Обтяжує Гнатевича тільки се, що все і всюди становить абсолютний доказ невинности. Обтяжує Гнатевича виключно тільки це, що його у Львові не було в критичому часі, що він через Львів пересунувся, так сказати, як тінь, для полагодження технічних вимогів свого виїзду за границю, що одним словом Гнатевич має без ніякої решти, математично, точно, матеріяльно переведений доказ своєї неприсутности у Львові і в краю, а бодай в тих сторонах краю, де щонебудь могло було діятися, що одним словом Гнатевич блискуче перевів, а вглядно другі перевели за нього доказ його алібі,

Я не хочу говорити про річи, яких ми технічно не могли виказати але які дали би комічну закраску справі. Такою справою являється питання Центральної Управи Українських Січових Стрільців. На чолі цеї Центральної Управи стоїть 70-літний старець професор університету — фільольог, який перед половиною століття служив у війську і який з чим небудь, що могло би погрожувати безпеченству польської держави ніколи нічого не мав спільного. А ця центральна Управа носить фірму Товариства, „Українська Мистецька Накладня", що є чисто-промисловим підприємством, з метою допомоги інвалідам з великої і національної війни. Я прошу звернути увагу, що тут було сконстатоване що-до поведення Гнатевича підчас першого арештування. Його передержано три дні на поліції і випущено.

Вже по його арештуванню перший раз не появляються які небудь обтяження, але аж по другім арештуванню 10. X. 1921. Це підозріння, не йде, як льоґічно повинно бути, перед арештуванням, ні — воно викликується арештуванням Гнатевича. Обтяжений він є якраз тому, що тоді був поліцією арештований, тут переставлено причину і наслідок. І це мусить бути сильно підчеркнене, що вину витягається дедукційно з факту арештування а не навпаки, щоби оправдати арештування „доспівано" до його підозріння. Хочу ще згадати леґенду про думські рублі. Це річ неправдива, що рублі думські привезено. На що малиб вони бути привезені, і який був би їх звязок з повстанням? Не потребую доказувати і виказувати що це за думські рублі, яку вони мають вартість. Мені здається, що це згадка про думські рублі, це ніякий доказ, це тільки наївна фантазія малої дитини, абсолютне ніщо. Тому, що до Гнатевича ситуація видається мені так дуже ясною, що я про Гнатевича дальше говорити не буду, прошу Вас тільки Вельми Шановні Панове, веліть витягнути з тих доказних фактів ясні консеквенції.

Тепер приходжу до другого обвинуваченого, мого клієнта Д. Паліева. Йому робить вельми Шановний Пан Прокуратор два закиди: Перший, це закид участи в компльоті, це закид, що він порадою, наказом, усуванням перешкод і т. д. першому обвинуваченому приготовляв виконання атентату.

На чім опирається цей закид? Мушу вернути до питання, яке вже надто богато було обговорене квестії віродостойности поліцийних зізнань обв. Штика. Справа ця вже на стільки була обговорена, що твердих арґументів не беруся вже ставити. Я хочу обмежитися до одної уваги. Чим пояснити, що Штик говорив інакше на поліції інакше в суді. Питання це треба пояснити загадкою, якою є душа людини, взагалі, а перед якою стаєте, коли взяти під увагу психольоґію душі Штика. Для нас вистарчає, що матеріяльні зізнання Штика неправдиві, що неправдивість їх є матеріяльно доказана. А чому він говорив неправду, це питання над яким учений психольоґ повинен собі ломати голову, яка для письменника дає безмежне поле до творчости. Але для судді вистарчає, цей один факт, що Штик говорив неправду. Для криміналістики, вирішення достовірности зізнань таких типів, до яких Штик належить, це питання траґічно болюче. Я пригадую вам, панове, що в історії польської політичної криміналістики, маєте нагоду провірити, яку ролю може відіграти такий тип, як Штик. Це було 1835. р. Тоді десь над Адрійським Морем арештовано Адольфа Руліньского, людину хоробру, інтеліґентну, чесну, здібну до самопосвяти, одним словом чоловіка про якого ніхто не смів сказати лихого слова ні кинути на нього підозріння ані навіть тіни підозріння. І цей Адольф Руліньскі арештований робить в слідстві зізнаня про змову, називає з подробицями людей, називає конспіраційні кружки, називає місцевости, де мала бути закопана зброя. Австрійська комісія їздить з ним по шляхотських дворах, робить розкопки за зброєю, арештує десятки невинних людей. Що далі Руліньскі вичисляє орґанізації в яких будьто би грає визначну ролю, та називає псевдоніми тих орґанізацій: „Czarny jeździec", „Psiry motyl", „Łabędź" і т. д.

І що йно по роках показується, що усі зізнання Руліньского від початку до кінця неправдиві, видумані, а псевдоніми видумані навіть не ним, але живцем переказані із статті тодішної „Львівської ґазети", а власне із статті про заговір Пальнієра у Франції проти французького короля. Я наводжу той примір, не щоби пояснити психольоґію Штика, я хочу тільки сконстатувати, що так, як Руліньскі, так і Штик цілком певне остане для нас загадкою. Загадка душі Руліньского, оця страшна траґедія цеї душі, се питання, що його заведо на таку путь, що примусило його до таких зізнань, це питання досі не розвязане і воно, думаю, все остане питанням. Але я хочу сконстатувати, що тип, якого репрезентантом в тій справі є Штик, що цей тип не новий, не такий, що народився би що йно в цій справі, але що він, сей тип давно відомий. І як все так і тут сей тип, на жаль потягнув за собою вже нещастя, бо без тих зізнань люде не сиділи би 14 місяців в вязниці, але заразом тип, якого енігматичні знамена для процесу, ми мусимо розуміти, але і на якого зізнаннях ми полягати абсолютно не можемо. А неправдивість тих зізнань була доказана і на це знова маю честь відкликатися до памяти вельми шановних панів, до всего, що зізнавали свідки, що документально було стверджено і до виводів попередників. І знову хочу зробити тільки одну загальну увагу. Сказав Вп. п. прокуратор так: Засідання такого то а такого скажім, що мало відбутись в „Бесіді", вечером у вівторок 29. вересня о год. 19. і т. д. не було. Отже — каже п. прокуратор — „Дня 29. вересня о 19. год. сего засідання могло не бути, його могло не бути означеного дня, могло воно не відбутися в означеній годині, але воно могло відбутися в иншій годині, в иншому місци, иншого дня. Паліїв дня 29. вересня не був, але міг бути хтось инший замість нього. Льосування в „Ґостинниці" — се теж доказано, — дня 23. не було, але могло бути таке льосування деинде, в иншій годині. Очевидно могли бути инші тисячі річей, вони могли відбутися иншого дня, в иншім складі людей, в иншім місці і т. д. — Але тут я мушу заапелювати до тих кардинальних річей, до цего, що є непохитною догмою правосуддя. Не нашою річю є казати, що вона істнує. „Немінем каптівавімус нізі юре віктум". Коли тінь сумніву є, тоді є місце для підозріння. Але де має бути вина, там не сміє бути тіни сумніву. А тут ми виказали не тільки тінь сумніву, але абсолютну неправдивість акту обвинувачення. А коли якісь сходини були деинде, то прошу нам сказати де були і коли були? І нехай нам буде дана можність виказати неправдивість того твердження. Проти закиду, що десь колись, щось могло бути. ми є безсильні і неправдивости його ми не можемо виказати. Коли цього роду ставлення справи було би допустиме, я не знаю, чи хто небудь з нас міг би бути певний, що завтра чи післязатра він не стане перед судом і чи не піднесеться проти нього закид, проти якого кождий є безсильний.

Отже я з цілим натиском мушу піднести, що піддержати оборону проти закидів „гдзєсь кєди індзєй", абсолютно не можна. Але не зважаючи на се ось на протязі чотирох тижнів говоримо про річи, котрі півтора року за нами лишилися і боронимося проти несформулованих не конкретних закидів. Всеж таки ми переводили і перевели докази, супроти яких навіть підозріння вельми шан. п. Прокуратора остоятись не можуть. І так про се що діялось в літі 1920 р., чим жила, що плянувала тоді українська молодь, про те все питали в зізнаннях оскаржених. Щастя, що в XX. ст. уживається друку, що зафіксовує всякі засоби думаного слова, і щастя, що поліційні органи переводять ревізії. Можемо отже сконтролювати, автентично усе, що було на сю тему сказане, прошу Вас, Панове Судді, контролювати і мене чи я кажу щось нельоґічне, чи я не маю глибокої рації, що сконфіскований і доставлений до розправи матеріял, може нам доказати найпевнійше, що діялось в літі 1920 р. Він подає нам, що діялось тоді, він захопив думку, зафіксовану на письмі, щоби вона могла бути поставлена перед Високий Трибунал і Вас. Се є „Наш шлях" і „накази", які є доказами на те, що безпосередно тоді діялось. Свідок може помилятись, що серед української молоді істнують такі а такі тенденції. Його зізнання все будуть субєктивні, а кардинальною засадою, є держатися не субєктивних, тільки обєктивних зізнань. Свідок може помилково, неточно помічати, він може непамятати і врешті помилково та неточно переказувати помічене.

Але „Наш Шлях" і наказ „Волі" це не є щось що підлягає, якимсь субєктивним відхиленням, можливим у свідка. І я прошу Панів при нараді звернути свою спеціяльну увагу на це, що було предметом доказу і що було відчитане при розправі, а власне на число „Нашого Шляху" з 24. червня 1921 р., де сказано на стороні 3-ій про атентат. Я не буду цего відчитувати, але пригадую Вп. Панам, що там як не можна ясніще осуджується всякий атентат. Бо такий атентат потягає за собою найбільш активні одиниці, бо він має хвилевий ефект, бо він дає пересічному обивателеви психольоґічний уплив його енерґії, яку він повинен у свойому патріотизмові використати. Супроти атентату думає собі обиватель, я не потребую працювати, бо за мене робить хто инший. Тут висказана тверда думка, що атентат деморалізує власну суспільність, се підчеркнув також п. Прокуратор, це говорив він у свойому оббвинуваєенню, що „Наш Шлях" був офіціяльним орґаном військової орґанізації. Я піду ще дальше. Поминаючи це, що він був офіціяльним орґаном одної орґанізації скажу, що „Наш Шлях" був фактично орґаном цілого відлому української молоді і що дійсно ті думки, які є висказані в ньому, одушевляли українську молодь. Особливо відноситься це до програмових статтей у цьому часописови.

Се є communis opinio сеї молоді в тім часі. Отже я кажу, коли правда є, що така стаття на передовім місци, це є передовиця в „Шляху", в літі 1921 р. була надрукована, що коли проти неї ніде не находимо ні пів слова осуду, полєміки, критики, що це думка була тою думкою, що була поширена тоді серед української молоді, що це була думка пануюча серед української молоді, що це була думка, яка гуртувала коло себе ту молодь і яка надавала напрям цілій її діяльности. І раз так є, раз воно правда, воно правда матеріяльно доказана, що це був пануючий погляд, що цей погляд звертався так остро і так рішучо проти атентату, — то я питаюсь, як можна з якоюсь тінею правдоподібности припускати, що серед молоді і то серед її членів, які інтелектуально проводили її, щоби серед них міг найтися не загал, але одиниця навіть яка, котра поступила би инакше, поступила би якось противно, котра пропаґувала би атентат, котра одним словом звернулася проти того, що було начальним гаслом неспірною догмою думаючої української молоді. Це є, Панове, оче-

Хто знає

де перебуває **Степан Скрупський, четар У. Г. А. зі Станиславова,** що враз з Галицькою армією перейшов Збруч, та послідну вістку про нього одержала рідня в 1920. р. Тоді мабуть був в дорозі до лічниці в Миколаєві. Товаришів і знайомих, що мають про нього які небуть вістки проситься

за винагородою

повідомити зажурену рідню на адресу: АНТІН СКРУПСЬКИЙ, BALTIMORE MEL. EASTERN AVE 2917 ac PALTEKSON PARK. — Закордонні часописі проситься о передрук.
1106 6—10

видна неправда і „Наш Шлях" дає незбитий доказ, що комплот психольогічно організаційно і морально не міг істнувати, що поза одиницею, в якій почування бере верх над думкою, поза такою одиницею якнебудь група який небудь, хоч би малий загал, який одобрював би атентат, найтися не міг. Я говорю тут про одобрення атентату і очевидно від одобрення теоретично ще дуже, безконечно далеко до цього, щоби в атентаті брати якунебудь посередну чи безпосередну активну участь.

Високошановні Панове!

Високоповажаний Пан Прокуратор старається доказати щось противного. А власне покликуючися на резолюції студентського зїзду з листопаду 1921 р. каже п. Прокуратор, що ця молодь похвалила атентат. Шановні Панове, звольте дуже строго віднестися до сих слів п. Прокуратора, так як прошу строго відноситися до мене. Є річ зовсім инша одобрювати якийсь плян і брати участь в тім вчинку і зовсім инша річ віднестися до вчинку вже доконаного прихильно. Я можу з найбільшим переконанням поборювати атентат, до останнього моменту робити все можливе, щоби атентату не було. Але коли атентат виконаний, я не осуджуючи його можу сказати: цей, хто виконав його, зробив це з благородних поривів. Він робив це з високо ідеальних поривів. Коли я „post actum" одобрюю той вчинок, я попадаю в конфлікт з карним кодексом, але це цілком инше діло. Тоді я винен проступку § 305 за похвалу вчинку, але ніколи я не можу бути потягаиий за самий цей вчинок особисто, особливо, коли як тут наглядно доказано, що загал відносився до думки атентаку негативно і відкидав її, вважаючи, що атентат може принести шкоду, може причинитися до деморалізації суспільности. Це є загальний момент і він відноситься не тільки до Паліїва, але і до других, котрі грали видну ролю в студентському життю.

Що до Паліїва, то ще один доказ є переведений, що він не брав участи, ні не мав ніякої відомости про атентат.

(Продовження буде.)

ЖЕРТВИ

Голодній Україні.

Августдорф коло Снятина: 2000: Левенберг Мартін; по 1000: Рікріх Ван, Гауер Мартін, Маслянка Кость, Вебер Юрій, Левенберг Вільгельм, Фріс Юрій, Левенберг Мартін с. Якова, Левенберг Вільгельм с. Филипа, Ріпль Филип, Нербас Ам.; 600 Маслянка Степан; по 500: Левенберг Генрик, Левенберг Філіп, Мак Людвік, Петрик Маріян, Нібергаль Мартін, Вебер Юрій, Левенберг Рудольф, Дуй Адольф, Нербас Юрій, Рікріх Юрій, Виноградник Михайло, Фраєр Антін, Мерк Рудольф, Вебер Мартін с. Якова, Вебер Мартін с. Мартіна, Рікріх Генрик, Массірер Амалія; 400 Мак Юрій; по 300: Кон Філіп, Гауер Амалія, Рікріх Яків, Нербас Юрій с. Фридрика, Нербас Іван, Рікріх Іван; по 200: Маслянка Василь, Малешка Осип, Гайхерт Генрик, Валянтин Вальтер, Левенберг Франц, Рікріх Філіп, Альберт Карло, Мор Іван, Кляйн Яків, Мерк Яків, Шмаленберг Мартін; по 100: Владика Ірена, Кутяк Іван, Фраєр Іван, Даум Марія, Мор Яків, Рікріх Мартін, Гайхерт Тереса; Шпанер Мартін, Штетнер Мартін, Шавуляк Олекса; Н. Н. 85.

Снятин, жертви в збіжу: 88 кг. Чепига Василь, Ляшкевич Дмитро. Ляшкевич Сильвестер, Пашиняк Онуфрій; 15 кг. Терлецька Настя; 11 кг. Васпанський Іван. Меньше чим десять (10) кг. дали: Николя Комад, Ілаш Ткачик, Москалик Дмитро, Бурляк Никола, Пашиняк Никола, Москалик Никола, Куравський Ілаш, Ткачик Василь, Ковалик Іван, Кишкан Анастазія.

Волчківці в збіжу зложили: по 25 кг.: Запаринюк Фрузя, Гурик Юрій; по 16 кг.: Різун Іван, Дробанюк П.; 11 кг. Левко Кость; по 10 кг: Довганик Петро, Левко Петро, Стецик Федір, Вокарик Федір; 9 кг. Харітоник Семен; по 8 кг.: Стецик Лесьо, Левко Іван; 7 кг. Гавдуник Лесь; по 6 кг.; Стецик Василь, Різун Дмитро, Стецик Іван, Стецик Михайло, Чернявський Іван, Левко Йосиф, Лукенчук Петро; по 5 кг.: Кишканюк Юрко, Кушнір Іван, Онуфришин Йосиф, Шинкарик Дмитро, Запаринюк Калина, Різун Василь, Запаринюк Юрій, Запаринюк Іван, Стецик Никола, Захарчук Йосиф, Левко Іван, Запаринюк Іван, Запаринюк Лесьо, Долинюк Василь, Татарчук Лук., Різун Петро, Різун Демко; по 4 кг.: Лукенчук Федір, Стецик Анна, Запаринюк Іван, Романюк С., Харитоник Василь, Рурик Доця, Харук Семен, Стецик Петро, Вакарик Ілько, Драганюк Петро, Вітранчук Лесьо, Захарук Лесьо, Левко Ілько; по 3 кг: Різун Петро с. Антона, Рурик Іван, Шпичка Семен, Стецик Василь, Шпикарик Проць, Довганик Григорко, Гавдуник Йосиф, Стецик Лишко, Драганюк Лесьо; по 2 кг.: Гудзик Іван с. Василя, Запаринюк Ілько, Терохтюк Ілько, Драганюк Олена, Чернявський Петро, Левко Дмитро, Різун Федір, Лукенчук Іван, Гавдуник Василь, Литвинюк Василь, Драбинюк Онуфрій, Драбинюк Олена, Татарчук Юрій, Різун Іван, Захарук Василь, Рурик Лесьо.

Августдорф коло Снятина, жертви в збіжу: 32 кг.: Петрик Антін; 25 кг.; Мак Мартин; 15 кг: Нербас Яків; 13 кг.: Нербас Филип.

5.000 на будову дому „Рідна Школа" в Станиславові

зложили по 5.000 і кличуть: о. **Деревлянко** Іван кличе: о. Курдидика Дмитра в Скалі. **Гусак** Володимир кличе: о. Гутковського Алекс. з Бурштина, о. Кордубу Івана з Бережан. **Хомин** Микола кличе: Емілію з Девосирів Василикову в Товстім, о. Роснецького Олександра в Задубрівцях. **Михайлишин** Іван кличе: о. Саноцького Василя з Ляцького шлях., Стижука Миколу з Ходорова, Заборського Козьму з Отинії, Жилуна Петра з Отинії, Боднарука Федора з Лацького шлях., Семяника Юрка з Отинії, Глухого Федора з Отинії, о. **Левицький** Августин кличе о. Микитина Йосифа в Лісках п. Коршів, Матковського Зеновія, упр. шк. в Жукотині, **Галецінський** Бронислав кличе дра Галецінського Волод. в Ярославі, Махна Якова в Лежайську, **Ратушняк** Іван кличе Модного Миколу в Скалі, **Скалений** Теофіль кличе: Пиндуса Осипа в Іваниківці, Гарасима Василя в Саджаві, о. **Саврій** Петро кличе: о. Ткачука Лаврентія в Ласківцях, о. Воробкевича Льва в Білобожниці, **Демковичівна** Емілія кличе: о. Хоманя Матія пароха в Лежайську, Кипакевичеву жену Льва в Лежайську, **Стебельський** Йосиф кличе: Бережницьку Анастазію в Ролеві, Ковалика Івана в Ролеві, **Бандель** Володимира кличе: Паньчишинову Ольгу жену лікаря у Львові, Савчикову Олену жену власника дібр у Львові, **Чекалюк** Кирило кличе: Русина Юліяна в Болехові (на 20.000 мп.), Лесинецького Гедиміна в Болехові, **Проць** Федір кличе: Стельмаха Василя в Старих Богородчанах, Надрагу Івана в Гренівці.

На ту ціль дальше зложили по 5.000 мп.: Т-во „Міщанське Брацтво" у Львові, Гутковський Володимир в Станиславові, Вітковицький Олександер, Глухівський Константин. д-р Бережницький Іван у Львові, Городинський Іван, Дворянинова Марія в Станиславові, Кравців Андрій, Джерович Гнат, о. Чубатий Теодор, Галах Михайло в Станиславові, Рубель, Бачинський Федір, Олесницький Сидір, Тиндик Григорій, о. Щербанюк Іван.

Просвітно-орґанізаційний фонд Тов-а „Просвіта".

913) о. д-р Т. Вергун в Синькові 2.000, кличе: о. О. Вергуна, о. М. Вергуна і о. М. Вергуна Дебеславцях, 914) Свистун в Хлібовичах 1.000, кличе: М. Лазурківну, Н. Панасюківну в Ушковичах, В. Навроцьку в Козині, М. Браташівну в Янчині, Ладику в Костенові і Любінця в Утіховичах, 915) Г. Полощинович в Ришковій волі 1.000 мп., кличе: Е Мандзюкову в Бабуші, К. Тхіра в Назнаєві і М. Бородача в Лукавиці, 916) М. Кульчицький 1 000 мп., кличе: Н. Дороцьку в Перемишлі, Р. Турчиновську в Пугачи, Д. Семчука в Новім Селі, П. Трускавецького в Ястрабику, 917) о. Кароль Бардин в Братківцях 2.000 мп., кличе: Всч. ОО. Духовних деканату Стрийського, 918) М. Геник в Лючій 1.000 мп., кличе: В. Боднара, в Слободі рун., Гр. Атаманова в Ковалівці, 919) М. Скородинський в Долпотові 1.000 мп., кличе: В. Мацяха в Сівці, І. Самотовку в Середнім і В. Кравця в Дубраві, 920) І. Дмитрик в Рафайловій 1.000 мп., кличе: М. Герету в Майдані, Ю. Дмитриківну в Переросли і М. Сайкевича в Пасічній, І. Пилипчака, 921) о. П. Янкевич в Ганусівці 1.000 мп., кличе: о. Турчмановича в Рошневі, о. Лісоцького в Побережу, о. Посацького в Милованю, 922) Р. Онишкевич в Купновичах 500 мп., 923) о. Т. Соневицький в Тудорові 1.000 мп., 924) В. Гуменюк в Станиславові 2.000 мп., кличе: Б. Левицького, В. Передяткевича і М. Хомаківну в Станиславові, 925) В. Сень в Завидовичах 1.000 мп., кличе: М. Войтовича в Сільци бен., О. Глодзінського в Руді сілецькій і В. Любку в Черневі, 926) О. Струцівна в Ямній 1 000 мп., 927) Т. Тимякова в Новосілках 1.000 мп., кличе: всіх теперішних виділових Тов-а „Боян" в Станиславові, 928) О. Масякова в Новосілці ленч 1.000 мп., кличе: о. А. Гарасевича в Делієві, д-р І. Фіголя в Станиславові, Д. Макаревича в Ясеничі дол., 929) Луцькі в Янчині 10.000 мп., 930) А. Лукіянович у Львові 3.000 мп., кличе: І. Бордуна, в Турі, К. Чикалюка в Болехові і Е Мартинця у Львові, 931) о. А. Борисевич в Догроєві 2.000 мп., кличе: о. І. Рудавського в Сосници, о. І. Сорокевича в Ійковичах, о. Й. Оленяка в Вишатичах, 932) С. Пащак в Бокові 1.000 мп., 933) Філія „Просвіти" в Козовій 1.000 мп., кличе: Філії „Просвіти" а Зборові, Золочеві, Тернополи,

ОПОВІСТКИ.

Народний театр Тов. „Українська Бесіда" у Львові, (Шашкевича 5.).

Пятниця 8. XII. 7 год. веч.: „Ой не ходи Грицю", народня драма на 5 дії М. Старицького.

Субота 9. XII. 7 год. веч.: „Міс Гобс", комедія на 4 дії Джером К. Джером.

Білети продає раньше „Південний Базар", (дім „Дністра") а в день вистави від год. 5 вечер каса театру. XXV. 3—3

—o—

Ленціїт танців відбуваються кождого вторка і четверга від 7 години вечером, в домівці Т-ва „Зоря" вул. Вірменська 25. 1183 1—2

Загальні Збори Шкільного Кружка УПТ ім. Т Шевченка на стрийській ділянці у Львові, відбудуться в неділю дня 10 грудня 1922 о год. 5 по пол. в школі при вул. Міхнацкого ч. 12. — За Старшину: Іван Ігнат голова, Олекса Медвецький секретар. 1178 1—1

Хто з Українського Громадянства або Українських Товариств бажає зробити прислугу Українським Інвалідам, хай випозичить огнетревалу касу Союзови Українських Інвалідів кооперативі з обмеженою порукою у Львові, Руська 3. II. пов. Каса може бути навіть ушкоджена (виломана одна стіна, попсований замок). XXI 1—5

Дрібні оголошення.

КІЛЬКАНАЦЯТЬ менших і більших реальностей в містах і на селах на продаж в тім комплетні господарства з інвентарем. — Д-р Дмитро Мудрецький, Любачів п. в місци. 1156 2—3

ЖЕНЩИНИ старшої, інтеліґентної, бездітної до заряду домом, найрадше вдови по священику пошукує о. Северин Ступницький, парох Торговиця, п. Отинія. 1177 1—1

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ господ.-кред. спілки „Йордан" стов. зареєстр. з необм. порукою в Клепарові відбудуться в неділю дня 24. грудня 1922. о год. 3. по пол. в домі читальні „Просвіти" в слід. денним порядком: 1) Відчитання протоколу, 2) Зміна статута, 3) Затвердження вибраної Управи, 4) Евентуальний вибір членів надзірної Ради, 5) Внески і запити. — Надзірна Рада. 1169 1—1

ОТСИМ ЗАЯВЛЯЮ, що посуджування мене, будьто би я був аґентом поліційним не відповідає правді. — Григорій Олійник, Безбруди, пов. Золочів, тепер занятий у Львові. 1174 1—1

ДЕКІЇ ШУКАЄ студ. прав найрадше для низших кл. гімн. і для учит. сем. Зголошення посилати на адресу: Марійське Т-во Молоді, Львів, Коперника 36. 1179 1—5

КАНДИДАТ АДВОКАТУРИ глядає місця конципієнта від 15. грудня с. р. Д-р Антін Юркевич, Чортків. 1176 1—2

ДВА кавалери, веселого успосіблення, розумні фаховці машиніст і агроном, бажаючі вести спільний інтерес, оженяться з панночками або вдовами, які мали би відповідний посаг в цілі відкриття парового млина. Першенство мають з провінції. Зголошуватися тільки з фотографією до адміністрації „Свобода" під фаховець. 1172 1—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Адвокат і оборонець від карних справ

Д-р Михайло Західний

перебув в бережанській тюрмі голодівку, вийшов дня 20./XI. 1922 р. на волю і веде далі свою адвокатську канцелярію

в БЕРЕЖАНАХ в Ринку,

1096 (проти долішної студні.) 7-10

Надзвичайні Загальні Збори

Господ.-Торг. Спілки

стов. зареєстр. з обм. порукою

в РОГАТИНІ

відбудуться в середу дня 20. грудня ц. р. о год. 12 в полудне в салі читальні „Просвіти" (дім Української ґімназії).

Порядок нарад:

1) Відкриття Зборів.

2) Відчитання протоколу послідних Загальних Зборів.

3) Зміна статуту в цілій основі в цілі узгіднення його з постановами нового закона про кооперативи. 1180 1—1

4) Внески і запити.

Коли би о год. 12-тій не явилось вимагане статутом число членів, то Збори відбудуться того самого дня і в тім самім льокали о год. 2 по пол. та будуть управнені рішати без огляду на число присутних членів. НАДЗІРНА РАДА.

Присилайте передплату!

„OLKA" спеціяльний склад трикотових і панчішкових виробів - - **Львів, Ринок ч. 35** поручає трикотове білля, светери, жемпри, шалі, панчохи, скарпитки, рукавички і т. п. у всіх якостях.

Еміґранти, що не можуть виїхати до Америки, (Сполучених Держав) або до Канади, можуть без всяких перешкод виїхати

до КУБИ.

Всіляких інформацій уділяє даром

„HOLLAND-AMERICA LINE"

Львів, вул. Сикстуська ч. 24. (давніще вулиця Городецька ч. 101.)

Питані до Львова можуть вступити по інформації до нашого бюра коло двірця

XXI. 3–8

Городецька 91.

ВИПРОДАЖА РЕШТОК!!!

Надаються на чудові мужеські убрання, дамські костюми або на покриття куртки футер. Матеріял міцний, чисто вовняний по ціні за метер

Сорт А. 4.800 Мп. — Сорт Б. 5.300 Мп. — Сорт Ц. 8.500 Мп. — Сорт Д. 14.000 мп. Сорт Е. 18.500 мп. Сорт Ф. 22.000 мп. — **Рештки на буяки, пальта, футра:** Сорт А 8.500 мп. — Сорт Б 14.000 мп. — Сорт Ц 21.500 мп. — Сорт Д 31.800 мп. **Куртки теплі на чистій ваті** з дуже міцного матеріялу, у всіх красках, Сорт А. 32.000 мп. — Сорт Б. 42.000 мп. — Куртки є з сильного матеріялу, модно й порядно викінчені, тому поручаємо всім. Маємо також на складі **штани**, сорт А 9.200 мп., сорт Б 12.000 мп. за пару. **Камізольки** з рукавами по 6.800 мп. за шт. **полотка, зефіри** від 2.900–3450 мп., **бархани** від 1.800—2.800 мп. Для удогіднення постановили ми висилати товар без задатку і замовлення виконуємо за посліплатою (платиться при відборі товару). Порто і опакування 1.500 мп. на рахунок замовляючого. Ризика нема, бо товар не до вподоби виміняємо на инший або гроші сейчас звертаємо. Достава для Кооп. Спілок, Крамниць на догідних услівях. Замовлення просимо висилати просто до нашої кооперат. так:

„РЕҐУЛЯ О" Львів, Валова 14. XX 1—3

НА МИКОЛИ І ЯЛИНКУ!

Спішіть поки вистане запас! Взуття мужеське, жіноче і діточе в найновіших фасонах, найліпшої якости по найдешевших цінах поручає МАГАЗИН ВЗУТТЯ — —

:: :: **МАРКЕЛІЙ ШТАРК** :: ::

ЛЬВІВ, Трибунальська 10 (Готель під 3-ма коронами). 1102 2—5

НАРОДНІ СТРОЇ вишивки, вишивані жупани, запаски, сорочки, краватки і и., виконує, купує і продає XV 4-20

жіноча спілка промислова „ТРУД", Львів, Ринок 39. (ор. дім).

АДВОКАТ

д-р Лев Хоминський

отворив адвокатську канцелярію **в Золочеві** і веде її спільно з адв. д-р Дрогомирецьким. 1175 1—10

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Надзвичайні

Міщанського ремісничо-промислового Союза кредитового

стов. зар. з обм. порукою

у Львові

відбудуться в пятницю дня 22. грудня 1922. о год. 11. перед пол. у власнім льокали при вул. Руській ч. 3, I. пов. зі слідуючим порядком нарад:

1) Відчитання протоколу з попередних Загальних Зборів.
2) Звіт Краєвого Союза Ревізійного.
3) Зміна статута.
4) Внески і запити.

Львів, дня 5. грудня 1922. 1162 2-3

Др Вол. Бачинський предсідатель Ради. **Михайло Галбей** секретар Ради.

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Тов-а українських студ. Політехніки

„Основа" у Львові

відбудуться дня 10. грудня 1922. о год. 10. рано в домівці Товариства при вул. Потоцкого ч. 58 із слідуючим порядком:

1) Відкриття Зборів.
2) Відчитання протоколу з попередних Заг. Зборів.
3) Звіт уступаючого Виділу.
4) Уділення абсолюторії уступаючому Виділови.
5) Вибір нового Виділу і Контрольної Комісії.
6) Внесення і запити.

На случай неявлення відповідного числа членів о год. 10. рано, відбудуться того самого дня і з тим самим порядком нарад другі Загальні Збори о годину пізнійше без огляду на число присутних членів.

Львів, дня 4. грудня 1922.

ЗА ВИДІЛ:

Голубович Віктор секретар. 1163 2—3 **Зелений Роман** голова.

Надзвичайні Загальні Збори

Господ.-Торгов. Спілки

стов. зареєстр. з обмеженою порукою

в ТУРЦІ н/Стр.

відбудуться дня 21. грудня ц. р. (четвер) о год. 1 попол. в Народнім Домі в Турці з отсим порядком нарад:

1) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів.
2) Зміна цілого статута.
3) Внесення членів.

Коли би в означеній годині не явилося приписане § 47 статута число членів, відбудуться того самого дня о год 2 по пол. в тім самім місци другі Загальні Збори при участи якого небудь числа членів.

Право участи в зборах мають лише члени, котрі доповнили свій уділ до установленої послідними Загальними Зборами висоти. 1170 1—1

НАДЗІРНА РАДА:

Ф. Іван Федевич голова. **Дм. Великанович** за секретаря.

Надзвичайні Загальні Збори

ПОВІТОВОЇ КООПЕРАТИВИ

стов. зареєстр. з обм. пор.

в Городенці

відбудуться 17. грудня ц. р. о год. 1-ій з полудня, а в разі браку комплету о год. 2-гій в читальні „Просвіти" на Котнківці.

Предмет нарад:

1) Зміна статута в цілій основі задля узгіднення його з постановами нового кооперативного закона.
2) Підвищення уділів.
3) Внески членів.

Городенка, 2. грудня 1922.

ЗА НАДЗІРНУ РАДУ:

Осип Тарантюк. 1173 1—2

Надзвичайні Загальні Збори

Парц. Тов-ва „ЗЕМЛЯ"

стов. зареєстр. з обм. пор. у ЛЬВОВІ

відбудуться в суботу дня 23. грудня 1922 о 4 год. по пол. в комнатах Стов. у Львові, Ринок ч. 43 I. пов., (дім „Ризниці"), з слідуючим порядком дневним:

1) Відчитання протоколу. 2) Відчитання ревіз. звіту. 3) Зміна статута.

ЗА НАДЗІРНУ РАДУ: 3—3

М. Заячківський містоголова. **Ю. Мудеак** секретар.

Надзвичайні Загальні Збори

Тов. „Народний Дім" в Жовкві.

На деннім порядку відчитання протоколу послідних зборів і зміна цілого статуту.

Жовква, 1. грудня 1922.

1146 3—3 НАДЗІРНА РАДА.

XI. Звичайні Загальні Збори

Повіт. Тов. господ.-кредитового „ВІРА"

стов. зареєстрованого з обмеж. порукою

в Жовкві

відбудуться дня 27. грудня 1922. р. о год. 11. перед полуднем у власних кімнатах, з слідуючим дневним порядком: 1) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів. 2) Звіт Дирекції з діяльности за рік 1918, 1919, 1920 і 1921. 3) Звіт Комісії Контрольної і уділення абсолюторії. 4) Розділ зисків і страт за рік 1918, 1919, 1920 і 1921. 5) Вибір цілої Ради Надзираючої. 6) Вибір Комісії Контрольної. 7) Зміна статута від § 1. до § 53. — Річний звіт, рахунки і біляни є виложені в льокали стоваришення для перегляду членам в годинах урядових. На случай браку комплету на отсих Загальних Зборах, відбудуться другі Загальні Збори в тім самім льокали і з тим самим порядком денним о год. 12. в полудне того самого дня, які будуть рішати без огляду на число членів.

1132 3—3 РАДА НАДЗИРАЮЧА.

НАЙВІДПОВІДНІЙШІ ДАРУНКИ НА ЯЛИНКУ і НОВИЙ РІК

Електричні лямпки як також запасові батерії гуртом і детайльно поручає по конкуренційних цінах та висилає на провінцію фірма **МАРЬВІНА ІММЕРҐЛІК** — XX **ЛЬВІВ, Ягайлонська 17.** 1—8

Дня 20. грудня 1922. о год. 2. по пол., евентуально о год. 3. по пол., в льокалі **Народнього Дому в ЖОВКВІ** відбудуться

Надзвичайні Загальні Збори

Тов. „Народний Дім" в Жовкві.

На деннім порядку відчитання протоколу послідних зборів і зміна цілого статуту.

Жовква, 1. грудня 1922.

1146 3—3 НАДЗІРНА РАДА.

Каса задаткова „НАДІЯ"

стовар. зар. з необм. порукою в Галичи.

Салою рішення загального збору членів дня 6. серпня 1922 перемінено теперішний Статут на „НАДІЯ", кооператив з обмеженою порукою. Т-во є готове на бажання заспокоїти всіх вірителів до трех місяців від послідного оголошення. Вірителі, котрі не зголосяться до того часу, будуть уважатися, що вони годяться на переміну статута Т-ва з неогран. на огран. поруку. Зазначується, що Т-во готове кождого зголосившогося вірителя заспокоїти до 15. днів. ДИРЕКЦІЯ. 1159 2 3

ПОЗІР!

Всі купці, що мають склепи по селах, а всі инші, що хотять заложити собі склепи в селі, хай удаються з довірям **до знаної і від літ існуючої фірми**

Маврикія Кляйна

КОЛОМИЯ, РИНОК ч. 30.

(у власнім домі, біля міської торгової галі),

де можна набути всякого роду колоніяльні товарі, делікатеси, всякого роду овочеві напитки, великий вибір овочевих вин, воскові і церковні свічки та взагалі всілякі товарі першої якости і по так дешевих цінах, що зможуть по селах відпродавати ці товари по тих цінах, по яких продають купці в Коломиї, заробляючи на тім дуже добре. — Початкуючим з охотою служиться радою і помочю. — Кождий інтересований нехай в потребі удасться лишень до фірми 1122 4—12

Маврикій Кляйн

Коломия, Ринок ч. 30

Надзірна Рада Конзуму Українських Скарб. Службовиців і Надзірна Рада Кооперативи „Союза Українських Інвалідів" у Львові

скликують спільні

НАДЗВИЧ. ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

на день 22. грудня 1922 р. на 4. год. по пол. в салі „Української Бесіди" (Народ. Дім, Рутовського 22).

XXI Порядок нарад: 2—2

1) Відкриття зборів.
2) Відчитання протоколів з послідних Загальних зборів.
3) Фузія „Конзуму Українських Скарб. Служб." з „Союзом Українських Інвалідів" вглядно узгіднення параграфів статуту „Конзуму" з постановами закону.
4) Внески і запити.

Надзвичайна Рада „Союза Українських Інвалідів":

радн. Лукавецький Зенон, заст. голови.

Надз. Рада „Конзуму Українських Скарб. Служб.":

радн. Лукавецький Зенон. голова. **Літинський Евген,** секретар.

Урядово уповноважнене до парцеляції єдиноке українське

ПАРЦЕЛЯЦІЙНЕ ТОВАРИСТВО

„ЗЕМЛЯ"

стов. зар. з обм. порукою

у ЛЬВОВІ, Ринок 43,

ч. телеф. 533.

переводить парцеляції і приймає вкладки до обороту на 10% і висше після умови. 724

Іван Мос реставратор, бувший управитель фірми Райха Ринок 5, відкрив власну кухню в льокалі **„Міщанський Бар"** 15М 1—4

Львів, пл. Галицька ч. 10 вхід від площі Галицької або через торгову галю.

(Торгова Галя). — Поручає добірну кухню і обильно заосмотрений буфет.

КИНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від четверга 7. грудня II-СЕРІЙОВУ ДРАМУ на тлі чарівної східної країни п. з.

„КІСМЕТ" (ПРИЗНАЧЕННЯ).

Чудові артистки світа яко одаліски. — Небувалий люксус гаремів і палат. Розкішні змислові танці. Одаліски в купелі. Казочний блеск життя молодого володаря Сходу. Романтичні пригоди бідака Найбільше любленa жінка каліфа.

За редакцію відповідає Ол. Кузьма.

З друкарні Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.

KUL